

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Βενιζινοφάνειον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμ., ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χάραν ἡμῶν ἐκπαίδευσιν καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωστρον ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 50. Ἐξέμνητος 28. Τριμηνιος 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσια διαστρ. 50.—
Ἀραβικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλομήτεως μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Πέτριδος ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαρτίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 17

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγού DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Ἐνας Ναπολέον βράβευσε καὶ τότε ἡ ἐνδοξος πόλεμος τῆς Ἰταλίας μάλιστα ἔχει τελειώσει· ἡ ἐκστρατεία τοῦ Μετταξά εἶχε λαμπρύνει τὸ Γαλλικὸν στρατὸν καὶ πολλοὺς ἡρώδους, καὶ ὁ μικρὸς φίλος μας ὀνειρευόταν ἓνα στάδιο σὺν τῷ στάδιῳ τῶν στρατιωτικῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος, πού ξεκινούσαν

μυθ. Τὰ παρακάτω ἦταν πολὺ εὐκολα.

Ἄλλωστε, ποῖος τῷ ξέρε πῶς θὰ πρόφταναν νὰ τελειώσουν καὶ τὰ δύο του χρόνια στὴ σχολή; Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ψιθυρίζοιαν ὅτι ἦταν πιθανὸς ἓνας καινούργιος Γαλλογερμανικὸς πόλεμος. Ἡ Γερμανία, πού ὁ θρίαμβος τοῦ 1870 τὴν εἶχε μεθύσει, ζητοῦσε νὰ βρῇ εὐκαιρίαν γιὰ νὰ συντρίψει τελειωτικὰ τὸ νικημένο Γαλλικὸ ἔθνος. Ἐνας πόλεμος ἦταν τὸ καλύτερο στάδιο γιὰ τοὺς νεαροὺς μαθητὲς τοῦ Σαίν-Σύρ. Καὶ βέβαια δὲν θὰ τελείωνε ὅπως ἐκεῖνος τοῦ 1870.

Μὰ ὁ Γιώργος, ὅταν ἄκουσε τίς σκέψεις αὐτῆς τοῦ φίλου του, κούνησε τὸ κεφάλι. Κι' αὐτὸς εἶχε ἀκούσει αὐτῆς τίς διαδόσεις, μὰ ἤξερε ἀπὸ ἓναν οἰκογενειακὸ τοῦ φίλου, πρόσωπο σοβαρὸ, ὅτι οἱ ἄλλες δυνάμεις δὲν εἶχαν σκοπὸ νὰ φέρουν τοὺς Πρώσσους ἐν ἁποτελειώσῃ τὴ Γαλλίαν.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ γνώριμη φωνὴ ἔκοψε τὴ συνομιλίαν τους. Ἦταν ὁ λοχαγὸς Μανιτρέ, πού φάνηκε στὸ κατώφλι τοῦ γραφείου τῆς ὑπηρεσίας.

Προχώρησε μερικὰ βήματα πρὸς τοὺς δύο νέους, πού διόρθωσαν εὐθὺς τὴ στάση τους καὶ ἔγιναν ἴσοι σὰ στύλοι, χαίρετόντας στρατιωτικὰ.

— Δὲν εἶστ' ἐν τάξει, Καρδινιάκ, καθόλου ἐν τάξει! εἶπε ὁ λοχαγός.

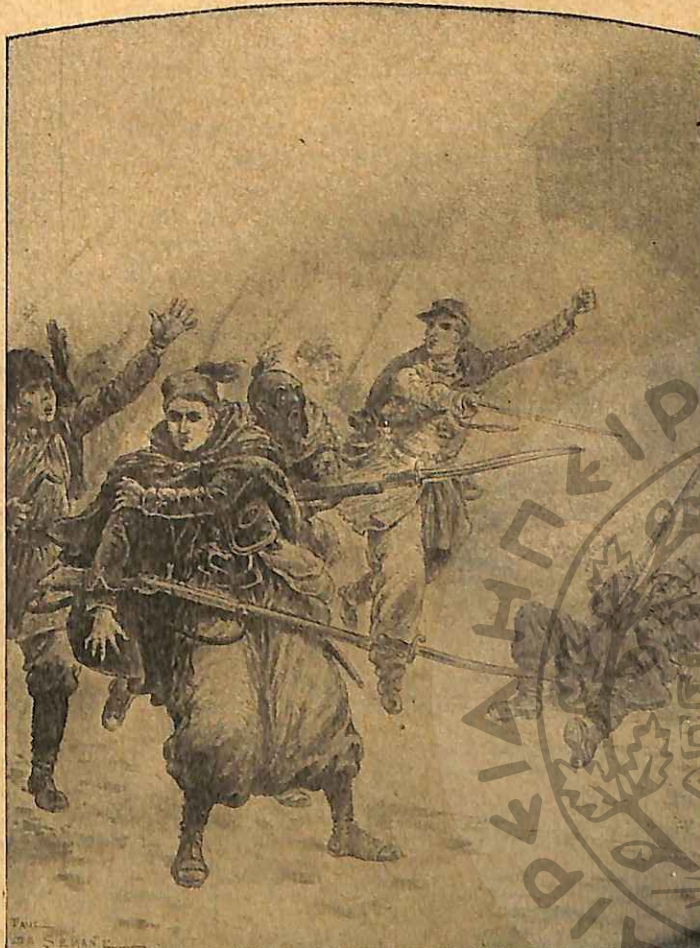
Ὁ Καρδινιάκ κοκκίνισε ὡς τ' αὐτιά καὶ ἀπὸ συμπάθεια κοκκίνισε καὶ ὁ Ἄντρι ἀκόμη περισσότερο.

Τὴν εἶχε χάσει ὁ καϊμένος ὁ Γιώργος; Μήπως τὸ σφάλμα τους ἦταν πού ἔστεκαν καὶ οἱ δύο στὸ Μεγάλον Τετράγωνον, ἐνῶ δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ μένουν ἐκεῖ οἱ νεοσύλλεκτοι; Μὰ οἱ «παλιοὶ» δὲν εἶχαν ἔρθει ἀκόμα καὶ ὅσο ἔλειπαν οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ τύραννοι, τὰ παγώνια εἶχαν τὸ ἐλεύθερον νὰ κυκλοφοροῦν παντοῦ.

— Τὸ σφάλμα σας εἶναι στὴ στολή σας καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξαναῖδω. Νὰ τὸ ξέρετε! Ὁ Γιώργος, κατασαστισμένος, ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ ἐπιθεώρησε ὅλο τὸ ἀτομικόν του. Ἦταν καθαρὸς, τὴ στολή του δὲν τὴ φοροῦσε ἀπ' τὴν ἀνάποδην.

Μὰ ὁ λοχαγὸς χαμογέλασε:

— Δὲ μοῦ λέτε, Καρδινιάκ, διατὶ δὲ φορεῖτε τὸ στρατιωτικὸν σας μετάλλιον; Ὁ στρατιωτικὸς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ φορῇ τὰ διάσημά του μὲ

«Ὁ Γιώργος Καρδινιάκ δέχτηκε μιὰ σφαῖραν στὸν ὦμον.»
(Σελ. 98, στ. 6')

δποιαδήποτε στολή. Νά, τὸ σφάλμα σου.
— Δὲν τὸ ἤξερα, λοχαγέ μου, ἀπάν-
τησε ὁ Γιώργος παίρνοντας ἀναπνοή.
Κι' ὕστερα, δὲν ἔχω παρὰ μόνο μιὰ
στενὴ καρδελίτσα. Τὸ μετάλλιο τάφισα
στὴ μητέρα μου. Ἀλλὰ θὰ τῆς γρά-
ψω νά...

— Ὅχι. Ἀφήστε το νὰ τὸ χυτῇ ἐνθύ-
μιο. Θὰ σὰς δώσω τὸ δικό μου. Θὰ
μοῦ εἰν' εὐχάριστο νὰ βλέπω μιὰν ὥρα
ἀνάμνησέ μου στὸ στήθος ἐνὸς καλοῦ
παιδιοῦ σὰν καὶ σὰς.

— ὦ, λοχαγέ μου! ἔκαμε ὁ Γιώρ-
γος καὶ δὲ μπόρεσε νὰ συνεχίσει, γιατί
ἡ φωνή του πνίγηκε ἀπ' τὴ συγκίνηση.
Μὰ ἕνα δάκρυ χαρᾶς κύλησε ἀπ' τὰ
γαλανὰ του μάτια, τὴν ὥρα ποὺ ὁ λο-
χαγός του κάρφωσε στὸ ἀριστερὸ μέρος
τοῦ χιτωνίου του τὴν πράσινη καὶ κί-
τρινη ταινία.

Σ' ὅλη αὐτὴ τὴν σκηνή, ὁ μικρὸς
Ἀντρί ἔστεκε στὸ πλάι ἀσάλευτος,
μαρμαρωμένος.

— Ὡστε εἴχατε τὸ στρατιωτικὸ με-
τάλλιο! εἶπε δὲν βρέθηκαν πάλι μόνοι
στὴν αὐλὴ «Βάγκρα».

— Ναί, καθὼς βλέπετε.

— Καὶ δὲ μοῦ τόλεγε;

— Μὰ δὲν πρόφτασα. Μοῦ διηγήθη-
κες τὴν ἱστορία σου. Τώρα θὰ σοῦ διη-
γηθῶ τὴ δική μου.

— Ὡστε πολέμησες στὰ 70;

— Ναί. Μὰ ἤμουν δυὸ χρόνια μεγαλύ-
τερός σου.

— Δὲ βαριέσαι! Καὶ δεκάξη χρόνων
ἀν ἤμουν ἐγὼ τότε, πάλι δὲ θὰ πολε-
μοῦσα. Οἱ γονεῖς μου δὲ θὰ μ' ἀφίαν
νὰ φύγω.

— Ἀ, ὅλα κι' ὅλα! Σὲ τέτοιες πε-
ριστάσεις, δὲ ζητοῦν συμβουλὲς ἀπ' τὸν
μπαμπά καὶ τὴν μαμά. Ξέρεις ἀπὸ πρὶν
τὶ θὰ σοῦ ποῦν.

— Σὺ λοιπὸν ἔφυγες χωρὶς νὰ τὸ
θέλουν;

— Ναί καὶ ὅχι. Ὁ πατέρας μου τὸ
θελε, ἡ μητέρα μου ὅμως...

— Καὶ πολέμησες; Σκότωσες ἀνθρώ-
πους; Ἀκουσες τὶς σφαῖρες νὰ σφυρί-
ζουν;

— Ὁ Γιώργος χαμογέλασε.

— Δέχτηκα καὶ δυό! εἶπε. Χωρὶς
αὐτές, δὲ θάχα τὸ μετάλλιο. Τραύ-
ματα ὅμως ἐλαφρά ποὺ δὲ μ' ἀφίσαν
κανένα ἴχνο.

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Γιώργος διηγήθηκε
στὸν καινούργιο του φίλο τὴ μάχη τοῦ
Μπαζέγ, τὴ φυγὴ του ἀπ' τὸ Σεδάν
κι' ὅλες τὶς περιπέτειες ποῦχε περάσει
στὴν ἐκστρατεία.

Ὁ Ἀντρί ἀκούγε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Ἀ, εἶπε, ἀν τὰ ξερα ὅλ' αὐτά...

— Ἐ, ἀν τὰ ξερες;

— Θάφρευγα καὶ γὼ καὶ δὲ θάκουγα
κανένα. Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νάχα πλη-
γωθεῖ κι' ἐγὼ, νάχα τώρα καὶ τὸ με-
τάλλιο... Ἀλλὰ ὅχι, μόνο σὺ μποροῦ-

σες νὰ κάνεις τέτοιο πράγμα, γιατί σὺ
τῶχεις στὸ αἷμα σου... Πῶς σὲ ζηλεύω
ποὺ εἴχεις κάνει στρατιώτης καὶ ξέρεις
νὰ φερθῇς στρατιωτικά. Ἐγὼ δὲ μπο-
ρῶ νὰ συνήθισω. Ὅταν ἔρθουν οἱ «πα-
λιοί», τί ἔχω νὰ τραβήξω. Τοὺς φοβᾶ-
μαι πολὺ αὐτοὺς τοὺς παλιούς! Ἐρ-
χονται, ἀκουσα, τὴ Δευτέρα.

— Δὲ βαριέσαι! Τὶς πρώτες μέρες
μόνο θάνατι τὰ βάζανὰ μας. Ὑστερα
συνειθίζεις κανεῖς. Ἀλλῶστε εἶναι πηρά-
δοση στὸ Σαὶν Σὺρ καὶ πρέπει νὰ ὑπο-
ταχθοῦμε σ' αὐτή.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀντίρρηση. Οἱ τι-
μωρίες μᾶς φτιάχνουν τὸ χαρακτήρα. Μὰ
ξέρω πῶς ἔχω κακὸ χαρακτήρα καὶ
προδίδω πῶς θὰ ὑποφέρω.

— Σὺ, κακὸ χαρακτήρα; Δὲ δει-
χνεις. Ἐχεις ἕνα ὕψος σὰν κοριτσάκι...

— Δὲ μὲ ξέρεις. Στὴ Ρένς, ἀν δὲν
εἶχα πετύχει σὲ πολὺ καλὴ σειρὰ στὶς
ἐξετάσεις, θὰ μ' εἶχαν ἀποβάλει. Τόσο
ἤμουν ἀτακτος κι' ἀνυπότακτος.

— Τότε οἱ τιμωρίες θὰ σ' ὠφελή-
σουν.

— Δὲ λέω, ἀλλὰ πολλὲς φορές οἱ
παλιοὶ τυραννοῦν τοὺς καινούργιους μὲ
πολλὴ σκληρότητα. Σκέψου ὅτι μιὰ
φορὰ ἀνάγκασαν ἕνα «παγώνι» νὰ κα-
τεβῇ ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ 2ου πατώ-
ματος, κρεμασμένο στὰ σεντόνια ποὺ
τάχαν δέσει τὸνα μὲ τᾶλλο. Ἦταν Γε-
νάρης καὶ δὲ φοροῦσε παρὰ μόνο τὸ
νυχτικό του! Ἐ, αὐτὴ εἶναι σωστὴ
τυραννία!

— Συμφωνῶ. Λίγη γυμναστικὴ χρειά-
ζεται καὶ κατεβαίνει κανεῖς καὶ μὲ τὰ
σεντόνια.

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι πολὺ καλὰ
γυμνασμένος. Ἀ, φοδᾶμαι! Ἐνας Θεὸς
ξέρει τί καινούργια βασανιστήρια θὰ
ἐπινοήσουν φέτος!

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΚΥΡΑ ΧΕΛΩΝΑ

Χελώνα βρόθηκε σὲ ἀμάξι.
Κι' ἔτσι τῆς ἦρθε νὰ φωνάξει:
«— Τὶ χόρη, Θε μου, ποὺ τὴν ἔχω,
Σὰν ἐλαφακί τὴν τρέχω...»
Καὶ σὰν ἐστάθηκε τὸ ἀμάξι
Πάλι ἐβουλή ης νὰ κράξει:
«— Τὶ εὐγένεια, Θε μου, καὶ τί τάξη!
Δρόμο σὲ δρόμο κοιρασμένη,
Μοῦ πρέπει νάμαι ξεπλωμένη.»
Μὰ τὴν κατέβασαν, ὡστόσο,
Καὶ λέει: «— Ἀχ, ἔτσι θὰ γλυτώσω...
Μακριὰ ἀπὸ ρούγες καὶ σοκάκια,
Σὺν τὰ γλυκόλαλα πουλάκια,
Θὰ νὰ πετῶ στὰ χροταράκια!...»
Πόσοι ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὸ καυκὶ τους
Φαντάζονται ἔτσι τὴ ζωὴ τους!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΤΟΝΕΙΡΕΥΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ Γ' ΑΓΟΡΙ 12-13 ΕΤΩΝ

Ὁ ΣΤΡΑΤΗΣ, μαθητὴς Λυκείου μὲ στολὴ
ὅ, τι σκόλασε. Μπαίνει στὴν κἀμαρά του
προφύλαξη, κλείνει πίσω του τὴν πόρτα καὶ
κοιτάζει μὴν εἶναι μέσα κανεῖς. Πετά τὰ
βιβλία του στὸ τραπέζι καὶ σποράχνει λίγες
πρὸς τὰ πίσω τὸ κασκέτο του. Κατόπι ψά-
χνεται βιαστικά καὶ βγάζει ἀπὸ τὴν ἐσωτε-
ρικὴ τσέπη τῆς στολῆς του ἕνα χοντρὸ
φάκελλο δεμένο μὲ σπάγος καὶ σφραγισμένο
μὲ βουλοκέρι. Μὲ χαρὰ καὶ μὲ μυστήριο

Νά το!... Σούτ!... Βρήκατε σεῖς ποτὶ
στὸ δρόμο φάκελλο μὲ πεντακόσιες
δραχμὲς; Ἐγὼ βρήκα. Ὅριστε! Τὴν
ποὺ τὴν εἶχα σήμερα! Κι' ἡ καλὴ μέρα
ἀπ' τὸ πρῶτ' φάνηκε. Δὲν εἶχα μελετᾶ
τὴν ἑλληνικά μου, δὲ μὲ βγάλε
ὁ καθηγητής. Ἦξερα λαμπρὰ τὴ γεω-
γραφία μου, βγαίνω καὶ παίρνω ἐνὸς
νιάρι. Ἐντεκα ὡς δώδεκα μαθηματικά
δὲν ἔρχεται ὁ καθηγητής. Θὰ πῆτε
κι' ἀν ἔρχονταν; οὔτε τὰ μαθηματικά
σου δὲν ἤξερες σήμερα; Ὅχι, θὰ τὰ
κατάφερα. Μ' ἀν κάναμε μάθημα, θὰ
σκόλαζα μιὰ ὥρ' ἀργότερα καὶ βέβαια
ποὺ δὲ θὰ ἔδωκα τὸ φάκελλο ἐγὼ
Γιατὶ ξέρετε ποῦ ἦταν πεσμένος; Στὴν
ὁδὸν Αἰόλου, στὴ μέση τοῦ δρόμου
ἴσα-ἴσα ἀπέξω ἀπ' τὸ μαγαζί τοῦ Μά-
μουρα! Πῶς δὲν τὸν εἶδε ὁ Σωτήρης,
ὁ ὑπάλληλός του, εἶναι θάμμα! Τὸ
εἶχα μιὰ φορὰ συμμαθητὴ καὶ τὸν ξέρε-
τε;... Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ βράσανε καὶ...
ἐγὼ τί ἀνοιχτομάτης ποὺ εἶναι! Καὶ κα-
ταπνίχτει τὸ φάκελλο, σὰ νὰ εἶχε μπροστά
τοῦ τὸ μπαμπά του. Τὶ γράφει ἀπέ-
ξω; (Διαβάζει.) «Πέντε χαρτον. — δη-
μιουργία χαρτονομίσματος, — τῶν 100 — δη-
μιουργία δραχμῶν. — Πρὸς τὸν κύριον Ἀν-
δρέαν Σγουρόν, ἐνταῦθα.» Ποιὸς εἶναι
αὐτός; ὁ κ. Ἀνδρέας Σγουρός, παρακα-
λῶ; Μὰ τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω. Ὅλος
κόσμος τὸν ξέρει! Εἶν' ἕνας βαθύ-
μυθος τραπεζίτης, ἕνας πολυεκατομ-
μυριοχός. Ἐ, λοιπόν! τί θὰ χάσῃ ὁ
κ. Σγουρός ἀν δὲν λάβῃ τις πεντα-
κόσιες αὐτὲς δραχμὲς ποὺ τοῦ στέλνει
ἐκεῖνος, χρεώστης του βέβαια; Ὅ, τι
(Μιμείται) «Ὅχι, κύριε! τὰ λεπτὰ
αὐτὰ εἶναι ξένα! Πρέπει νὰ τὰ στε-
λοῦμε σ' ἐκεῖνον ποὺ γράφει ἀπέξω
φάκελλος!»

Τὶ μοῦ λὲς ἐκεῖ, καλὲ μπαμπά! Ἐγὼ
νὰ δώσω πίσω λεπτὰ ποὺ τὰ βρήκα
στὸ δρόμο; Νὰ δώξω, νὰ κλωτσήσω
ἔτσι τὴν τύχη μου;... Καὶ θὰ μοῦ δίνει
ἐστὶ πεντακόσιες δραχμὲς, ἀν σοῦ τις ζή-
τοῦσα, γιὰ τὸ ποδήλατο ποὺ θέλω νὰ
γοράσω; Ποτέ! Κι' ὅμως εἶναι ἡ μόνη
μου ἐπιθυμία, τὸ μόνο μου ὄνειρο, νὰ
ποητήσω κι' ἐγὼ ἕνα ποδήλατο δικό
μου! Ὡς καὶ στὴν προσευχή μου ἀκόμα
τὸ ζητοῦσα ἀπ' τὸ Θεό!... Καὶ περὶ
ξέρεις ἐσύ, κύριε μπαμπά, ἀν ὁ Θεὸς
δὲν ἀκούσε τὴν προσευχή μου καὶ δὲν
μοῦ ἔστειλε σήμερα αὐτὲς τις πεντα-

κόσιες δραχμὲς, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ τὰγο-
ράσω;... Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ; Τί;...
Στέκεται λίγο σὰ νὰ περιμένῃ ἀπάν-
τησιν.)

Μιλιὰ ὁ μπαμπάς! Τὸν ἐπεισα!
Ὑπάρ! Ζήτη τὴ Τύχη! Ζήτη τὸ Πο-
δήλατο! Ζήτη καὶ ὁ Στρατὴς ποὺ θὰ
ἐγγύωρ μ' αὐτό! (Πετά τὸ κασκέτο
τοῦ σὶν ἀέρα καὶ τριγυρίζει τὴν κἀ-
μαρά τρέχοντας καὶ κουνώντας τὰ χέ-
μα σὰ νὰ εἶναι ἀπάνω σὲ ποδήλατο.
Ἄξαφνα σταματᾷ.) Ποιὸς εἶναι;...
Ἀκούζεται μάνηρυχία:!) Κανεῖς!...
Ἐμῶς, περιέργο!... μοῦ φάνηκε σὰ
ἀκούσα τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπά!...
Ἀκούζεται πάλι;) Μὰ ναί, ναί! ἀκούω
τὴ φωνὴ τοῦ μπαμπά!... Καὶ τὴν ἄ-
νω τώρα σὰ νὰ ἔρχεται ἀπὸ μέσα μου,
τὸ δῶ! (Βάζει τὴν παλάμη στὸ στή-
θος του.) Ἀκου! ἀκου! (Μιμείται.)
Ὅποιοι βρίσκαι ξένα λεπτὰ καὶ δὲν
δὲν εἶναι πίσω, εἶναι κλέεφτης!»

Κλέφτης!; (Μὲ παραφορά.) Ἐγὼ
κλέφτης; ἐγὼ; ὁ Στρατὴς; Γιατὶ, μπα-
μπά, μὲ βρίζεις;... Νομίζεις λοιπὸν
κι' ἐγὼ δὲν τὸ σκέφτηκα πῶς
πρέπει νὰ τὰ δώσω πίσω; Μπορῶ νὰ
ὀρκισθῶ πῶς τὸ πρῶτο ποὺ σκέ-
φτηκα, ἦταν αὐτό! Γιατὶ λοιπὸν δὲν
εἶχα εὐθεὶς τὸ φάκελλο, νὰ πάρω τὰ
λεπτά, καὶ διατάξω ἀκόμα νὰ τὸν ἀνοι-
ξῶ;... Αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ βράσανε καὶ...
ἐγὼ τί ἀνοιχτομάτης ποὺ εἶναι! Καὶ κα-
ταπνίχτει τὸ φάκελλο, σὰ νὰ εἶχε μπροστά
τοῦ τὸ μπαμπά του. Τὶ γράφει ἀπέ-
ξω; (Διαβάζει.) «Πέντε χαρτον. — δη-
μιουργία χαρτονομίσματος, — τῶν 100 — δη-
μιουργία δραχμῶν. — Πρὸς τὸν κύριον Ἀν-
δρέαν Σγουρόν, ἐνταῦθα.» Ποιὸς εἶναι
αὐτός; ὁ κ. Ἀνδρέας Σγουρός, παρακα-
λῶ; Μὰ τὸν ξέρεις καὶ τὸν ξέρω. Ὅλος
κόσμος τὸν ξέρει! Εἶν' ἕνας βαθύ-
μυθος τραπεζίτης, ἕνας πολυεκατομ-
μυριοχός. Ἐ, λοιπόν! τί θὰ χάσῃ ὁ
κ. Σγουρός ἀν δὲν λάβῃ τις πεντα-
κόσιες αὐτὲς δραχμὲς ποὺ τοῦ στέλνει
ἐκεῖνος, χρεώστης του βέβαια; Ὅ, τι
(Μιμείται) «Ὅχι, κύριε! τὰ λεπτὰ
αὐτὰ εἶναι ξένα! Πρέπει νὰ τὰ στε-
λοῦμε σ' ἐκεῖνον ποὺ γράφει ἀπέξω
φάκελλος!»

Τὶ μοῦ λὲς ἐκεῖ, καλὲ μπαμπά! Ἐγὼ
νὰ δώσω πίσω λεπτὰ ποὺ τὰ βρήκα
στὸ δρόμο; Νὰ δώξω, νὰ κλωτσήσω
ἔτσι τὴν τύχη μου;... Καὶ θὰ μοῦ δίνει
ἐστὶ πεντακόσιες δραχμὲς, ἀν σοῦ τις ζή-
τοῦσα, γιὰ τὸ ποδήλατο ποὺ θέλω νὰ
γοράσω; Ποτέ! Κι' ὅμως εἶναι ἡ μόνη
μου ἐπιθυμία, τὸ μόνο μου ὄνειρο, νὰ
ποητήσω κι' ἐγὼ ἕνα ποδήλατο δικό
μου! Ὡς καὶ στὴν προσευχή μου ἀκόμα
τὸ ζητοῦσα ἀπ' τὸ Θεό!... Καὶ περὶ
ξέρεις ἐσύ, κύριε μπαμπά, ἀν ὁ Θεὸς
δὲν ἀκούσε τὴν προσευχή μου καὶ δὲν
μοῦ ἔστειλε σήμερα αὐτὲς τις πεντα-

κόσιες δραχμὲς, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ τὰγο-
ράσω;... Πῶς εἶπατε, παρακαλῶ; Τί;...
Στέκεται λίγο σὰ νὰ περιμένῃ ἀπάν-
τησιν.)

ἔλειπε, παρὰ ἕνα ποδήλατο δικό μου;
Ἀκούς ἐκεῖ! (Βιαστικά, μὲ ἀπόφραση.)
Ἐλα, ἔλα, τελείωνε πιά. Στρατὴ! Μὴν
ἀκούς τίποτα, σκίσε τὸ φάκελλο, σὲ
πῶς τὸν παρὰ καὶ μιὰ καὶ δυὸ στοῦ...
(Κάνει νὰ σκίση τὸ φάκελλο κι' ἄξαφνα
σταματᾷ.) Ἀλλὰ πάλι!... Αὐτό, ἀλή-
θει, δὲν τὸ συλλογίστηκα καθόλου...
Σιγὰ μόνο μὴν τὰκούσῃ ὁ μπαμπάς
κι' ἔχουμε ἄλλες φασαρίες. (Χαμηλώ-
νει λίγο τὴ φωνή.) Αὐτὲς τις πεντακό-
σιες δραχμὲς δὲν τις χάνει ὁ κ. Σγου-
ρός, παρὰ ὁ ἄγνωστος ποὺ τοῦ τις
ἔστειλε, ὁ χρεώστης ποὺ τοῦ τις πῆ-
γαινε ἡ, — κι' αὐτὸ πιθανό, — ὁ ὑπερ-
βλή του... Κι' ἀν νομίσῃ τώρα πῶς ὁ
ὑπερβλή κράτησε τὰ λεπτὰ, καὶ τὸν
διώξῃ τὸ φτωχὸ ἢ τὸν πᾶν στὴν Ἀσι-
νομία γιὰ κλέφτης; Ἡ κι' ἀν ὁ ἴδιος ὁ
ἄγνωστος χρεώστης εἶναι κανένας φτω-
χονοκοκύρης, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας
οἰκονόμησε αὐτὲς τις πεντακόσιες δρα-
χμὲς, γιὰ νὰ μὴ τὸν βάλῃ στὴ φυλακὴ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'. (Συνέχεια)

Ἐπιτέλους ἡ μητέρα τῆς εἶπε:
— Μαρτίσα, πάμε πάλι νὰ ἰδοῦμε!
Πῆγαν σὶδ κοιτῆται καί, κάτω ἀπ' τὰ φτερά τῆς Πουλάδας, βρῆκαν ἄλλα
δυὸ πουλάκια ποὺ εἶχαν βγεῖ. Τὰ κονβάλησαν κι' αὐτὰ στὴν κουζίνα, ὅπου ἡ
Κατερίνα τοὺς ἔδωσε πάλι ἀπὸ ἕνα σπυρὶ πιπέρι.

Ἀργότερα ξαναπῆγαν, σήκωσαν τὴν Πουλάδα καὶ βρῆκαν ἀπὸ κάτω τῆς
ἄλλα δυὸ πουλάκια βγαλμένα κι' ἀκόμα ἕνα, ποὺ ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἔβγαυε ἀπὸ
ταῦτό. Τὸ καϊμένο! Χτύπαγε μὲ τὴ μυτίτσα του τὸ σπασμένο λιγάκι τσέφλι,
μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰποσπάσῃ καὶ νὰ βγῇ ἔξω. Ἡ Πουλάδα ὅμως τὸ βοή-
θησε. Ἀδελφὲ, μὲ τὴ δυνατὴ τῆς
μύτη, ἀπόσπασε ταῦτό. Καὶ τὸ
πουλάκι, — ἕνα καστανό, ζωη-
ρότατο, — πετάχτηκε μιὰ χαρά.

Ἔτσι τὰ πουλάκια ἔβγαυαν
ἐννιά. Ἐμείναν ὅμως ἀκόμα
στὴ φωλιά τρία ἀδελφὰ κι' ἡ Που-
λάδα κάθησε πάλι νὰ τὰ ξεστιά-
νῃ. Μὰ τοῦ κάκου. Πέρασαν
ὥρες καὶ πουλάκια δὲν ἔβγαυαν
ἀπ' ταῦτα ἐκεῖνα. Τότε ἡ μητέ-
ρα τῆς Μαρτίσας εἶπε νὰ τὰ
πετάξουν, γιατί θάταν «χαλα-
σμένα». Κάποιε, βλέπετε, συμ-
βαίνει κι' αὐτό. Ἡ κλωσσο δὲν

βγάζει ὅλα ταῦτα ποὺ τῆς βάζουν. Σὲ μερικὰ δὲν γίνετα καθόλου πουλί καὶ σὲ
ἄλλα γίνεται, ἀλλὰ πορὶ πρὶν βγῇ.

Ἀποῦ λοιπὸν πέταξαν τὰ τρία ἐκεῖνα ἄχρηστα ἀδελφὰ, ἔβαλαν σὴν φωλιά
καινούργιο ἄχρηστο, κονβάλησαν ἀπ' τὴν κουζίνα τὸ πανέρι μὲ τὰ ἐννιά πουλάκια
καὶ τὰβαλαν πάλι σὴν φωλιά. Ὡ, τί χαρὰ ποὺ ἔκαμε ἡ Πουλάδα, δὲν ξαναεῖδε
τάγαπημένα τῆς πουλάκια, ποὺ ἐνόμιζε πῶς τῆς τὰ πῆγαν γιὰ πάντα! Τάλα-
φροσιμῆσε μὲ τὴ μύτη τῆς, σὰ νὰ τὰ χάιδευε, σὰ νὰ τὰ φιλοῦσε, τὰ τοποθέ-
τησε, τὰ ἐσάεζε, τὰ συμμάζεψε τῶνα κοντὰ στὸ ἄλλο, καὶ τὰ σκέπανε ὅλα μαζί!
μὲ τις μεγάλες τῆς φτερούγες. Κι' ἦταν ἡ θανά ἕνα ὥραϊο θέαμα νὰ βλέπῃ
κανεῖς τὴν μητέρα-κόττα νὰ κοιμῇ ἔτσι τὰ αὐδάκια τῆς, κονκουλωμένα, ξεστα-
μένα, εὐτυχισμένα, κάτω ἀπ' τὴ σκέπη τῶν φτερῶν τῆς, ποὺ εἶναι γι' αὐτὰ ἡ
μητρικὴ ἀγκαλιά!

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΤΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ, ΦΩΝΗ ΘΕΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΚΑΘΩΣ σάς τὸ ἐξήγησα προχτές, εἰν' εὐκολο νὰ ἰδῆτε τώρα πὼς τὸ γλωσσικὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ, ποὺ ἐξαρχῆς φαίνεται τόσο λογικόν, τόσο φρόνιμο, ἔχει μέσα του μιὰ μεγάλη ἀντίφαση: Ἐνῷ δηλαδὴ ἀπὸ τὸνα μέρος κηρύττει πὼς ἡ φωνὴ κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Λαοῦ εἶναι φωνὴ καὶ γλῶσσα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τάλλο δίνει στὸν καθένα τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀλλάξῃ, νὰ τὴ διορθώῃ κατὰ τὴν ἀρχαίαν καὶ τοῦτο πάλι χωρὶς νὰ βάζῃ κανένα ὄριο, κανένα φραγμό, κανένα χαλινό. Γιατὶ κι' ὁ ἴδιος ὁ Κοραῆς ἐπίστευε ἀπὸ μέσα του πὼς καλὸ θάταν νὰ διορθωνόταν στὴν ἐντέλεια ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, νὰ ξαναγυρίζαμε δηλαδὴ στὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα, ὅχι διαμιά, ἀπότομα, ὅπως προσπαθοῦσαν οἱ τότε ἀρχαῖοι, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ, μὲ τὸν καιρὸ.

Κι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα θέλησαν νὰ κάμουν οἱ μετέπειτα κοραϊστὲς ἢ καθαρουσιανοί: Χωρὶς ὄριο, καθὼς εἴπαμε, καὶ χωρὶς χαλινό, ἔγραφαν τὴ γλῶσσα ὅλοένα πλεονεκτικὰ, πλεονεκτικὰ καὶ καθαρή, πλεονεκτικὰ ἀρχαῖα. Ἡ μιὰ ἐλληνοκοῦρα τοῦς ἔφερνε στὴν ἄλλη. «Ὅλο καὶ καλύτερα!» ἦταν τὸ σύνθημα, δηλαδὴ ὅλο καὶ χειρότερα. «Ὅχι μόνο ξεθάβαν ἀπ' τὰ Λεξικά τις πλεονεκτικὰς στὸ λαὸ λέξεις, παρὰ καὶ τὴ φράση τους τὴν ἔκαναν ὅσο μπορούσαν πλεονεκτικὴ, πλεονεκτικὴ καὶ ἀρχαία καὶ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς νεκροὺς τύπους ἀρχισαν νὰ τοὺς μεταχειρίζονται σχεδὸν ὅλους. Μόνο ἀπαρέμφρατὰ δὲν ἔβαζαν μερικοί. Οἱ περισσότεροι ὅμως ξανάφεραν καὶ τοὺς μέσους ἀόριστους καὶ τοὺς μονολεκτικούς μέλλοντες. Ὁ Κλέων Ραγκαβῆς μάλιστα καυχιόταν πὼς μπορούσε νὰ γράφῃ ὀλέκερο δῶμα—τὶ ἄλλος!—χωρὶς οὐτε ἓνα θὰ κι' οὐτε ἓνα νά.

Ἔτσι, σὲ λίγα χρόνια, ἡ γραπτὴ μας γλῶσσα εἶχε καταντήσει πλεονεκτικὴ στὸ λαὸ κι' ἀπὸ ἐκεῖνη ποὺ ἔγραφαν οἱ ἀρχαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κοραῆ καὶ ποὺ ἔκαμε τὸν σοφὸ ἐκεῖνο νάγαναχτή. Καὶ πλέαμε ἴσα στὴν γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα. Εἶχε βγεῖ μάλιστα κι' ὁ περίφημος Κόντος, καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον, ποὺ δίδασκε τὸν γνήσιον ἀττικισμόν. Κι' ὅλοι πιά ἔγιναν κοντιστὲς καὶ προσπαθοῦσαν ὅχι μόνο νὰρχαῖζον παρὰ καὶ νάττικίζον. Μόνο ὁ μέγας γλωσσολόγος Γεώργιος Χατζιδάκις, πολὺ πρὶν φανῇ ἀκόμα ὁ ψυχαρισμός, ποὺ τόσο τὸν πολέμησε ὑστερὰ, — διακήρυξε τότε πὼς ὁ γυρίσμός στὴ γλῶσσα τοῦ Ξενοφῶντα θά-

ταν «ἐθνικὸν δυστύχημα». Ἀλλὰ ποὺ νὰκούσῃ κανένας τὴ φωνὴ τῆς ἀληθινῆς Ἐπιστήμης! Κι' ὅλοι πιά ἔγραφαν ὅσο πλεονεκτικὰ ἔλληνικά μπορούσαν: ἡγησάμην, ἀπεδεξάμην, δοκεῖ μοι, ἀφικνούμαι, ποιήσω, ταυτὶδὸν εἰπεῖν, ὥχτο ἀνιών, ἀπελευσομαι, τοῖς γοιεύοι, ταῖς γυναιξὶ καὶ πᾶσι λέοντες.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶχαμε πιά δυὸ γλῶσσες ἐντελῶς χωριστές: Ἀλλή μιλούσαμε, σ' ἄλλη σκεπτόμαστε, κι' ἄλλη γράφαμε θέλοντας καὶ μὴ. Κι' ἐνῷ εἶχαμε δυὸ, δὲν εἶχαμε καμμιὰ! Γιατὶ ἡ δημοτικὴ, ἡ ζωντανή, ἡ ἡμιλουμένη, δὲν γράφονταν. Κι' ἐκεῖνη πάλι ποὺ γράφονταν, ἡ καθαρὴ, δὲν ἦταν πιά καθόλου ζωντανή, καθόλου νέα γλῶσσα, — ἀναλυτικὴ δηλαδὴ κι' ἐννοήτῃ ὅπως ὅλες οἱ σημερινὲς γλῶσσες, — κι' ἐπομένως καθόλου εὐχρηστὴ στὴ Ζωὴ καὶ στὴν Τέχνη. Κι' ὅσο γιὰ τὴ Ζωή, τὸ κακὸ ἴσως δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλο. Τὸ κάτω-κάτω, μὲ κόπο κι' ἀγῶνα, μπορούσε κανεὶς νὰ μεταβιβαῖ αὐτὴ τὴ γλῶσσα στὸ Σχολεῖο, νὰ τὴν κουτσογράφῃ, νὰ τὴ μισοκαταλαβαίνει καὶ νὰ κάνῃ ὅπως-ὅποτε τὴ δουλειά του. Στὴν Τέχνη ὅμως, ποὺ θέλει γλῶσσα ζωντανή; Καλὰ οἱ ποιητὲς αὐτοὶ, δταν ἦταν συγχινημένοι κι' ἤθελαν νὰ συγχινήσουν ἀληθινὰ, μπορούσαν νὰ γράφουν καὶ στὴ δημοτικὴν! μὰ οἱ πεζογράφοι οἱ κακίμοιροι; οἱ διηγηματογράφοι, οἱ μυθιστοριογράφοι; οἱ δραματογράφοι; τί θάκαναν αὐτοὶ; Ὅτι ἔκαμε κι' ὁ Ροῦδης;...

Γιατὶ ὁ Ροῦδης, παιδιὰ μου, ὁ μεγαλύτερος κριτικὸς καὶ πεζογράφος τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης, στάθηκε κι' ὁ πρῶτος ποὺ διαμαρτυρήθηκε γιὰ τὴ γλωσσικὴ κατάστασιν μὲ τὸ ζωνρότερον τρόπο: ἔθραυσεν τὸν κάλαμον. Ἀφοῦ δηλαδὴ, κατὰ τὰ 1870, ἔγραψε τὸ πρῶτο νεανικὸ του ἔργο, τὸ μεσαιωνικὸ μυθιστόρημα «Πάπισσα Ἰωάννα», δὲν ξανάγραψε πιά τίποτα. Γιατὶ εἶδε, γράφοντας, πὼς ἡ καθαρὴ γλῶσσα ἦταν ἀχρηστὴ στὸ λογοτεχνικόν. Μόνο ἡ ψυχολογικὴ βία τῶν ἐκδοτῶν, ποὺ ἤθελαν νὰ φιγουράρῃ στὰ περιοδικὰ ἢ τὰ ἡμερολόγια τοὺς καὶ τὸνόμα του, τὸν ἔκαμε νὰ γράφῃ ὑστερὰ καὶ μερικὰ ἀλλὰ, μικρὰ διηγήματα ἢ σκαλαθύρματα. Τὰ ὀνόμασε «Πάρεργα» ἀφοῦ δὲν τὰ θεωροῦσε ἔργα. Κι' ἔταν τὸ 1885 κάποιος τοῦ τὰ τύπωσε ὅλα σ' ἓνα μικρὸ τόμο, ὁ Ροῦδης ἔδωκε προσηγορίαν πρὸς ὅλο, ἓνα θαυμάσιο πρόλογον, ὅπου ἐξηγοῦσε γιὰτὶ δὲν εἶχαμε γλῶσσα ἢ γιὰτὶ, σ' ἐκεῖνη ποὺ εἶχαμε, δὲν μπορούσαν νὰ γραφτοῦν λογοτεχνικά, καλλιτεχνικά ἔργα.

Οἱ ζωντανὲς λέξεις, — λέει σ' αὐτὸ τὸν πρόλογον ὁ Ροῦδης, — οἱ μὲνες ποὺ παρασταίνουν τὰ πράγματα ζωντανά, — πόρτα, γυμνὰ, πιάτο, παιδί, γρο-

θιά, κατακεφαλιά, σιενονεφαλιά, χτένι, σφουγγάρι, — εἶναι ἐξορισμένες ἀπὸ τὴ γραπτὴ μας γλῶσσα. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τις μεταχειρισθῇ, παρὰ ἂν τις μασκαρέψῃ κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ποὺ ἔτσι γίνονται γελοῖες: ψάμιον, κτένιον, παιδίον, σπογγάριον. Οἱ ἄλλες πάλι ποὺ τὲς ἀντικαταστάτουν, — θύρα, ἄριος, κτεῖς, γρόνθος, παῖς, πινάκιον, σπόγγος, — εἶναι ψυχρὲς, δὲν ἐκφράζουν τὰ πράγματα ζωντάνια, ζωντανά, καὶ πολλὰ δὲν ἐννοοῦνται παρὰ μὲ τὸ Λεξικόν. Ὁ λογοτέχνης λοιπὸν ποὺ θέλει νὰναπαραστήσῃ ζωντανὴ τὴ ζωὴ, βρίσκται στὸ δίλημμα: ἢ νὰ μεταχειρισθῇ τις ζωντανὲς λέξεις ὅπως εἶναι, ξαναζώντας τὸν ἀναγνώστη του, ποὺ εἶναι ἀσυνείθιστος νὰ τις βλέπῃ στὸ πεζό, ἢ... νὰ σπάσῃ τὴν πέννα καὶ νὰ ἡσυχάσῃ. Κι' ὁ Ροῦδης, ἀφοῦ τὰ εἶπε ὅλ' αὐτά, κι' ἀφοῦ συμβούλευσε ἓνα ἡμίμετρο κοραϊτικόν, — τὸν καθάρισεν τῆς καθαρῶσεως ἀπὸ τὰ πλεονεκτικὰ στοιχεῖα, — ἔπαψε νὰ γράφῃ.

Σὲ λίγο ὅμως φάνηκαν ἄλλοι, πλεονεκτικοί, — ἀληθινοὶ ἐπαναστάτες αὐτοὶ, — ποὺ εἶπαν: Ὅχι! δὲν εἶναι δυνατό νὰ μὴν ἔχομε γλῶσσα χρῆσιν καὶ στὸ λογοτεχνικόν. Κι' ἐμεῖς θὰ γράφουμε τις ζωντανὲς λέξεις ὅπως εἶναι, μὲ τὸν τύπον τους, — φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ, — χωρὶς νὰ μᾶς νοιάζῃ γιὰ τὸ ξαφνισμὸν τοῦ ἀναγνώστη. Ἀρχηγὸς τῶν ἐπαναστατῶν αὐτῶν στάθηκε ὁ γλωσσολόγος καὶ λογοτέχνης Ψυχάρης μὲ τὸ «Ταξίδι» του (1886). Αὐτὸς ξανάφερε, πλεονεκτικὰ, πλεονεκτικὰ τὸ ξεχασμένον τότε γλωσσικὸ κήρυγμα τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ τὸ βλέπομε στὸ «Διάλογον» του. Κι' ἀπὸ τότε μαθεύτηκε καὶ, ὑστερ' ἀπὸ μεγάλη συζήτηση, ἐπικράτησε ἀνάμεσα στοὺς λογοτέχνες ἓνα σύστημα ἀντίθετον ἀπὸ τοῦ Κοραῆ.

Ὁ μέγας αὐτὸς σοφός, ποὺ οὐτε ποιητὴς ἦταν σὺν τὸ Σολωμό, οὐτε γλωσσολόγος ἐπιστήμονας σὺν τὸν Ψυχάρη, — γιὰτὶ ἡ Γλωσσολογία, νεώτερον ἐπιστήμη, δὲν ἦταν σὺν τὴν ἐποχὴν του, — εἶχε πῇ: Τὴ νέα γλῶσσα, τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, μὰ διορθωμένη κατὰ τὴν ἀρχαίαν. Οἱ σημερινοὶ ὅμως δημοτικιστὲς λένε: Τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ ὅπως εἶναι, καὶ μόνο ὅσα παίρνουμε ἀπ' τὴν ἀρχαίαν ἢ ἄλλη γλῶσσα, διορθωμένα κατὰ τὴν Γραμματικὴν τῆς Νεοελληνικῆς: ἡ πατρίδα - τῆς πατρίδας, ἡ ἀνοίξη τῆς ἀνοίξης, ἡ ὑπόληψη τῆς ὑπόληψης κι' ἔτσι ὅλα. Κι' ὅπως ἄπονη, ἡ ἀκαρδῆ, ἡ ἀπιστή, ἔτσι κι' ἡ ἀφραστή, ἡ εὐλογία, ἡ δύσκολη.

Νὰ τὸ σύστημα ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀντίφαση μέσα του καὶ ποὺ, δταν κι' ἂν δὲν βάζει κι' αὐτὸ ὄριο καὶ χαλινό, δὲν κινδυνεύει νὰ φτάσῃ στὸ ἀπροχώρητον σὺν τὸ σύστημα τοῦ Κο-

ραῆ. Γιατὶ εἶναι ὁρθόν, ἀληθινόν, ἐπιστημονικὸν στὴ βάση του. Παραδέχτηκε κι' αὐτὸ μιὰ Γραμματικὴ, ἀλλὰ τὴ νέα, τὴ ζωντανή, καὶ κατ' αὐτὴν τείνει νὰ ταφομοιώσῃ ὅλα. Ἀρὰ ἡ γλῶσσα ποὺ θὰ γράφεται ἔτσι, θάναί πάντα μιὰ, πάντα νέα, κι' ὅλοένα πλεονεκτικὴ, πλεονεκτικὴ, πλεονεκτικὴ καὶ ζωντανή, πλεονεκτικὴ στὸ λογοτεχνικόν, πλεονεκτικὴ γιὰ ὅλους. Ὡς, πότες δυσκολίες ἔπρεπε νὰ κατανικηθοῦν σὺν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ συστήματος! Στὸ διάστημα ὅμως τῶν σαράντα τελευταίων χρόνων, κατανικηθῇ καὶ οἱ περισσότερες. Καὶ σήμερον, οἱ λογοτέχνες, ποιητὲς καὶ πεζογράφοι, ἔχουν μιὰ ἀρκετὰ ὁμοιόμορφη γλῶσσα, ποὺ ἀρκετὰ τὴ συνήθισαν κι' οἱ ἀναγνώστες τους. Νά, αὐτὴ ποὺ σᾶς γράφω τώρα.

Μὲ τὸ σύστημα τοῦ Κοραῆ, τὸ κατόρθωμα αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον. Μὲ τὸ σύστημα τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Ψυχάρη, κατορθώθηκε. Λίγο ἀκόμα, κι' οἱ τελευταῖες δυσκολίες θὰ κατανικηθοῦν. Καὶ τότε γλωσσικὸ ζήτημα δὲν θὰ ὑπάρχῃ, κι' οὐτε φόβος νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ. Φωνὴ Λαοῦ, φωνὴ Θεοῦ!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ποῦ ἦταν τὰ καλὰ κορίτσια ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ Γεροθωμάς; Ποῦ ἦταν αὐτὰ τὰ κορίτσια ποὺ θάπαιζαν μαζί;... Ὁ Γεροθωμάς τὴν εἶχε γελάσει; Κι' ἂν τὴν εἶχε γελάσει ὁ Γεροθωμάς, σὲ ποῖον μπορούσε πιά νὰ βασιστῇ ἡ δύστυχη μικροῦλα καὶ σὲ ποῖον νὰ καταφύγῃ;...

Τέλος ξαναχτύπησε τὸ κουδούνι κι' οἱ μαθήτριες σχόλασαν. Ἡ Μαρίκα βγήκε μὲ προθυμία, ἐλπίζοντας πὼς ἔξω θὰ τὴν περιμένε ὁ Γεροθωμάς. Ἀλλὰ ὁ γέρος, φαίνεται, κάπου θὰ χάσομερσε καὶ δὲν εἶχε ἔρθει ἀκόμα.

Λυπήθηκε πολὺ ἡ Μαρίκα κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ τῆς: «Μὴ μ' ἄφησε κι' ἔφυγε;» Μὲ δακρυσμένα μάτια, ἔκλινε νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι μονάχη. Ἀλλὰ καθὼς πῆγαινε, δυὸ ἀπλωμένα χέρια τῆς ἔκλεισαν τὸ δρόμον.

Ἦταν μιὰ ἀπὸ τις «καλές» μαθήτριες ποὺ τὴν εἶχαν κάνει πρωτότερα νὰ κλάψῃ.

— Ἀκόμα κλαῖς ἐσύ; τῆς εἶπε ἄγρια. Πάψε πιά, κλαψέρικο!

— Ἐχει πολὺν καιρὸ νὰ βρέξῃ, — εἶπε πλησιάζοντας μιὰ ἄλλη, — καὶ μὲ τὰ δάκρυά της θέλει νὰ ποτίσῃ τὰ λουλούδια.

— Ὅχι, ὅχι, φώναξε μιὰ ἄλλη. Ἦθελάν νὰ κάμουν ἐδῶ-ἐὰ μιὰ βρύση κι' ἐπρόλαβε ἡ μικροῦλα νὰ γλῆν αὐτὴ.

Γέλασαν ὅλες.

— Δὲ χορεύεις λιγάκι; τῆς πρότεινε μιὰ.

— Ἐσὺ θὰ ξέρης ὥραίους χοροὺς ἀπ' τὸ θέατρο...

— Ἐλα νὰ χορέψουμε!

— Ναι, ναι, ναι! φώναξαν ὅλα τὰ κορίτσια μαζί, κι' ἔδωσαν τὰ χέρια καὶ σχημάτισαν κύκλον κι' ἔβαλαν τὴ Μαρίκα στὴ μέση, τριγυρίζοντας σὰν τρελλά.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσε νὰ σπάσῃ αὐτὸ τὸν κύκλον καὶ νὰ φύγῃ. Ἀπὸ παντοῦ τὴν ἐπρωχναν δυνατὰ καὶ τὴν ἔστελναν πάλι στὴ μέση. Κι' ὅλο γύριζαν μὲ γέλια καὶ φωνές.

Ἡ Μαρίκα ἔκλαιγε καὶ τις παρακαλοῦσε:

— Ἀφήστε με, σᾶς παρακαλῶ! ἀφήστε με νὰ πάω στὸ σπίτι μου! μὲ περιμένει ὁ πατέρας μου!

— Μπά! μήπως δὲν μᾶς περιμένουν καὶ μᾶς οἱ δικοί μας; τῆς ἀπαντοῦσαν κοροϊδευστικά.

Καὶ τὸ σκληρὸ παιχνίδι ἐξακολούθουσε.

Τὶ νὰ κάμῃ πιά ἡ καϊμένη ἡ Μαρίκα; Ἀπελπίστηκε. Κλαίγοντας, ἔπεσε χάμω. Καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ φωνάξῃ: «ὦ, μπάρμπα Γεροθωμά, μπάρμπα Γεροθωμά! ποῦ εἶσαι νὰ ἴδῃς τὴ Μα-

«ὦ πῶς σᾶς ἀγαπῶ, μπάρμπα Γεροθωμά!» (Σελ. 133, στ. γ')

σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ πὼς θὰ σ' ἀγαποῦσαν!... Εἶδες ἐκεῖ τὰ παλιοκόριτσα;... Μὰ ἐννοία σας, ἀπ' τὸ Θεὸ θὰ τὸ βρῆτε σεις! Ὁ Θεὸς θὰ σᾶς παιδέψῃ!

Σήκωσε τὸ καλάθι τῆς Μαρίκας ποὺ ἦταν πεσμένο χάμω, τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χεράκι κι' ἔφυγε γεμάτος θυμὸν κι' ἀγανάκτηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'.

Ποῖος εἶναι ὁ Θεός;

Περιττὸ νὰ ποῦμε πὼς δὲν ξανάγεινε πιά λόγος γιὰ σχολεῖο.

Ὁ Γεροθωμάς ἔκαμε ἓνα σωρὸ χάδια τῆς Μαρίκας καὶ τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωί, τὴν πῆρε μαζί του, χωρὶς νὰκούσῃ τὴν κυρὰ Παύλαινα, ποὺ τοῦ ἔλεγε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν πᾶν πάλι στὸ σχολεῖο. «Α, ὅλα κι' ὅλα! Μόνο νὰ κάνουν τὴ Μαρίκα του νὰ κλαίῃ δὲν ἤθελε ὁ Γεροθωμάς!

Κι' ἡ μικρὴ ἦταν ὅλη χαρὰ ποὺ περπατοῦσε πάλι μαζί του. Ἀπὸ χτὲς ὅμως ἔκανε κι' ἓνα σωρὸ καινούργιες σκέψεις. Τὶ κακὰ ποῦ ἦταν ἐκεῖνα τὰ κορίτσια! συλλογιζόταν. Παντοῦ ἄραγε ἀπαντᾷ κανεὶς κηκούς ποὺ βασανίζουν ὅποιον δὲν ἔχει προστάτη; Καὶ γιὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς εὐτυχισμένος σ' αὐτὸ τὸν κόσμον, πρέπει τάχα νὰ πᾶν ἐξάπαντος; στὸ σχολεῖο, νὰ μάθῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ λόγια ποὺ ἀκούγε χτὲς ἀπὸ τὴ δασκάλισσα καὶ τις μαθήτριες;... Ὡς τόσο τὶ καλὸς ἀνθρωπος ὁ Γεροθωμάς! Πὼς τὴν ἀγαποῦσε, πὼς τὴν προστάτευε καὶ τί καλὰ ποῦ τὴ γλύτωσε ἀπ' τὰ χέρια τῶν κηκῶν ἐκεῖνων κοριτσιῶν! Καὶ ποῦ βρῆκε ὁ Γεροθωμάς τὴ δυνατὴ ἐκεῖνη φωνή, αὐτὸς ποὺ μιλοῦσε πάντα

τόσο σιγὰ καὶ δὲν ἐθύμωνε ποτέ; Καὶ τί ἐννοοῦσε τάχα δταν φώναζε: ὁ Θεὸς θὰ σᾶς παιδέψῃ;...

Ὅλη τὴν ἡμέρα αὐτὰ συλλογιζόταν ἡ Μαρίκα. Καὶ τὸ βράδυ, δταν πλάγιασε νὰ κοιμηθῇ στὸ κρεβάτι της καὶ πῆγε κοντὰ τῆς ὁ Γεροθωμάς νὰ τὴ φιλήσῃ καὶ νὰ τὴ σκεπᾶσῃ, ἡ μικροῦλα ἀπλωσε τὰ χεράκια της, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερά καὶ οὐ εἶπε:

— ὦ, πῶς σᾶς ἀγαπῶ, μπάρμπα Γεροθωμά!

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγη ὥρα, τὸν ρώτησε:

— [Δὲ μὰρ λέτε, μπάρμπα Γεροθωμά, ποῖος θὰ τὸ παιδέψῃ;

— Ποιὰ, ποῦλί μου;

— Τὰ κακὰ κορίτσια. Δὲν τοὺς εἶπατε πὼς θὰ τὸ παιδέψῃ ὁ Θεός; Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ Θεός;

Ὁ Γεροθωμάς δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Μὰ περιέμενε ποτέ πὼς ἡ Μαρίκα θὰ τοῦκανε τέτοια ἐρώτηση; (Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Αρεό. Έγκρ. 14
Σάν ταξιδιάρικο πουλί
που τους αιδέρας σκίζει
και σ' άλλες χώρες άγνωστες
και μοκρυές γυρίζει—
σάν το νερό που αδιακοπα
μέσα στο ρέμμα τρέχει
κι' ούτε λεπτό, κι' ούτε στιγμή
ανάπαυση δεν έχει—
—όσαν κι' αυτή, τ' ακούραστα
τά χρόνια μας διαβαίνουν
και μόνο πόνοι και καύμοι
—ώϊμε—μὰς άπομέουν.
Ω χρόνια! ποσο γρήγορα
διαβαίνετε πετάτε
άπ' της ζωής μας τὸ κλουβί
και πίσω δὲ γυρνάτε...

Αλκης Φλώριας

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΘΑΙΜΜΕΝΟΣ...

Αρεό. Έγκρ. 6
«Όλες τις ελπίδες της τις είχε
στηρίξει πάνω μου, και την εὐ-
χία μου πάλι ἐγώ, σ' αυτή. Ή-
ταν ἡ ἀγάπη μου, τὸνειρο μου!
Ήταν ἡ μητέρα μου!» Μούλεγε
ένα βράδυ με φεγγάρι ολόγιομο
ὁ φίλος μου ὁ Π. Ὑλός, ἀνοιγόντας
μου την καρδιά του. Καθόμαστε
τὴν ἀκρογιαλιά, στὸ Παλιό Φα-
λήρο, λίμνες μονάχοι, κι' ἡ ὥρα
θάταν ἔντεκα.
«Κάποιο δελτινὸ τοῦ Νοέμβρη,
—συνέχισε ὁ φίλος μου,—ποι
σκοτεινίαζε, μου εἶπαν... Πάνε
χρόνια πολλά. Τότε ἔπαψε νὰ ζῇ
ὁ πατέρας μου. Ἐγώ, όμως, δὲν
τὸ θυμάμαι οὔτε σὰν ὄνειρο, οὔτε
αὐτόν... Κεῖλα τὴ μητέρα μου.
Τὰ μάτια της, μέσ' στὸ βάθος
τους, βαστάγανε μίαν δολοκλήρη
ζωὴ πὺν κρυβοταν πίσω ἀπὸ μιὰ
λάμψη μισοσβυνομένη, ὅλο λαμ-
πυριτὰ, κι' ἔνα μεγάλο παράνοιο
ζωντανό. Μοῦ ἄρεσε νὰ βλέπω
γλυκοποθούμενο τὸ βάθος και
ν' ἀκούω τὴ φωνὴ μισονερυτὴ
νὰ λέη και νὰ σβή ἀπαλά, γλυκά,
δίχως τέλος, ἔνα παραμῦθι. Μοῦ
εἰλεσε γιὰ κάποια φωτὴγὴ ποὺ
εἶχε ἔνα παιδί. Ήταν ἔρημη στὴ
ζωή, δίχως καμμιάν εὐτυχία, με
τὴν ἐλπίδα μόνο νάρβεισε δυνατό
κι' εὐτυχισμένο τὸ παιδί της, κι'
ὕστερα νὰ πέθαινε κι' αὐτή. Μόνο
ἔτσι ὑπόμεινε καρτερικά τις πικρίες
και τις ταλαιπωρίες τῆς ζωῆς της.
Καὶ τέλειον: Ἦθελε νὰ ζοῦσε...
λαχτάραρε νὰ ζοῦσε ὡς τότε...
Καὶ βυθίζονταν σὲ μιὰ σιωπηλὴ
ρέμβη. Τὴ γιομίζεα τότε ἐγὼ φι-
λιά και χαιδία, με μάτια δακρυ-
σμένα και με κάποιο τρόπο ξαφνικὸ
κι' ἀόριστο στὴν καρδιά...
«Κάποια μέρα... Τρία χρό-
νια πᾶνε... Μία πόρτα ἀνοικτὴ ἔα-
φον ἀντίκριστα. Θολὰ θαμπό-
φωγε τὸ καντῆλι. Μία σὶόν κα-
πνὸ λιβανίου, τὴν εἶδα με δερμένα
χέρια... Οἱ ἀνθρώποι πηγαινοε-
ρχόντουσαν ἐλεύθεροι πιά... Ἐχασά
τὸ τέλος τοῦ παραμυθιοῦ... Ἐχασά
τις ἐλπίδες μου. Ἐχασά τὴ μη-
τέρα μου! Αἰστάνθηκα, ὅτι λιπο-
ψυχῶ... Σάπιασε. Ἐν ἄσπερι σὶόν

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Αρεό. Έγκρ. 11
Πάνω στὰ χαλίκια τῆς ἀκρο-
γιαλιάς τοῦ Φαλήρου, ἔνα κορι-
τσάκι δημοφ. και πλούσια ντυμένο
καθόταν.
Κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ
κούκλα με ὁμορφες ξανθὲς μπου-
κλίτσες και μιλοῦσε ζωηρά με τις
φ ληνάδες του.
Καμμία δεκαριὰ βήματα πύδ
πέρα, ἔνα κοριτσάκι τῆς ἰδίας ἡλι-
κίας μ' αὐτό, παρακολουθοῦσε τὴ
σκηνή.
Τὰ ρούχα του τὰ κατακουρελια-
σμένα, πὺν ἄφηναν νὰ φαίνεται
ἐδῶ-ἐκεῖ, ἀνάμεσα ἀπ' τις σχισμά-
δες, τὸ ἀδύνατο σωματάκι του,
και τὸ χλωμὸ προσωπάκι του, φα-
νέροναν ὁμῶς πὺς ἦταν ζητιαν-
νούλα.
Θαύμαζε τὰ ὁμορφα κοριτσά-
κια, μὰ περισσότερο τὴν κούκλα!
Ἐξαφνα βλέπει ἐν' ἀπ' αὐτὰ
νὰ τὴ βρούα στὴ θάλασσα γελῶν-
τας και λέγοντας στίς ἄλλες: «Τὶ
ὦραϊο κολύμπι ποὺ ἔχει!»
Σὲ λίγο πάλι τις εἶδε νὰ τὴ

βγάσουν, νὰ τὴν κοιτάζουν λιγάκι,
νὰ τὴν ἀφήνουν στὴν ἀκρογιαλιά
και νὰ φεύγουν. Ἀφοῦ προχώρη-
σαν ἀρκετὰ τὰ πλούσια κοριτσά-
κια, ἡ μικρὴ ζήτησε πλησίον
τὴν κούκλα, τὴν πῆρε στὴν ἀγκι-
λιά της με λαχτάρα κι' ἔνα ροδό-
γελο χῶρισε τα λεπτά χλωμά της
χέλι.

Ήταν τὰ μαλλὰκια τῆς ξεκο-
λημένα, και τὰ χρώματα τοῦ
προσώπου τῆς ξεθωριασμένα ἀπ'
τὸ νερό· ἀλλ' ἀδιάφορο· εἶχε
κούκλα, και ἦταν εὐτυχισμένη!
Δακρυστάλακτη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Καθηγητής: — «Όταν σὲ μιὰ
ἐξίσωση ἔχης γνωστούς και ἄγνω-
στους, τι κάνεις;
Ο Μαθητής, ἀφηρημένος: —
Χμρετὸ μόνο τοὺς γνωστούς.
Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου
***
Ο Πελάτης: — Μικρὲ, νὰ μοῦ
δώσης πέντε οὐγὰ, ἄλλα φρέσκα
σὰν ἐκείνα ποὺ μοῦδῶσες τὴν πε-
ρασμένη ἑβδομάδα.
Ο Μικρός: — Ἐννοια σας, κύ-
ριε. Ἀπὸ κείνα τὰ ἴδια θὰ σὰς
δώσω. Μὰς μένουν ἀκόμα μερικά.
Δοξασμένη Φουστανέλλα

ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

[Απὸ τὸν παλιό μου φίλο και
πολύτιμο συνεργάτη κ. Νικ. Ι. Χα-
τζιδάκη ἔλαβα τὸ ἀκόλουθο γράμμα.
Νὰ το διαβάσετε, παιδιά μου, και
νὰ συμμορφωθῆτε]

Φίλη Δ ἀπλάσις,
Στὴ «Φοιτητικὴ Συντροφιά», ἔνα
ὄμιλο ἀπο προδευτικούς φοιτητές
μας, ἔκαμα τώρα τελευταία τες-
σερις γλωσσικὲς ὁμιλίαι και εἶδα
με χαρὰ μου πὺς πολλοὶ ἀρχί-
ζονε νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ
γλωσσικὰ φαινόμενα και ζητήματα,
ὅταν μάλιστα τὰ πραγματεύεται
κανένας ἀπὸ γενικότερη και ἀνώ-
τερη ἀποψη. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
βλέπω οὐχ γὰρ (στὸ τελευταίον σου
φυλλάδιο τῆς 14 τοῦ Μάρτη π. χ.),
πὺς πολλὰ παιδιά, συνδρομητές
σου, σοὺ γράφουν τις ἀπορίες τους
γιὰ τὴ γλῶσσα. Ὅλ' αὐτὰ δεῖ-
χνουν πὺς ἀντιθέτως, σωστὲς ἰδέες
γιὰ τὴ γλῶσσα γενικῶς και γιὰ τὰ
διαφορα γλωσσικὰ φαινόμενα ἀρχί-
ζουν νὰ γίνονται γνωστὲς σὲ ὁλοένα
πλουσιωτερον κύκλο, ἰδίως στους
νέους. Καὶ βέβαια, ἀν σήμερα ἀκό-
μη βρισκόμαστε σὲ γλωσσικὴ ἀτα-
ξία και συγχυση, ὁμως ἡ ἐρχόμενη
γενεὰ (οἱ σημερινὸι δηλ. συνδρομη-
τές σου) θὰ ταχτοποιήσῃ πᾶ τις
ιδέες τῆς συμφωνίας με τις καινούρ-
γιες ἀρχὲς τῆς ἐπιστήμης, ἀπαλά-
λαγμένη πιά, αὐτὴ, ἀπὸ καθε προ-
κατὰληψὴ ποὺ ἔχομε ἀκόμα ἐμεῖς,
ἡ τωρινὴ γενεὰ. Γιὰ νὰ τὸ κατορ-
θώσων ὁμως αὐτὸ τὰ σημερινὰ παι-
διά, πρέπει νὰ θελήσουν νὰ ἀφι-
ερῶσιν λίγες ὥρες και λίγη σκεψὴ
τους γιὰ νὰ καταλάβουν βαθειὰ τις
γενικὲς ἀληθείαι γιὰ τὴ γλῶσσα.
Σ' ἄλλους τόπους, και βέβαια σὺν-
τομα γιὰ τοὺς μορφωμένους ὑπάρ-
χουν ἄφωνα, ποὺ ἐκθέτουν ἀπλά

καὶ προσετὰ γιὰ τοὺς πολλοὺς τις
βέβαιες καὶ ἀνθρώπινες ἐπιστή-
μης και τέχνης, και ὁμιλίαι γίνον-
ται ἀπειρες, ποὺ ἀναγκάζουν τοὺς
πολλοὺς νὰ βρίζουν σ' ἐνέργεια τὴ
σκέψὴ τους, και συλλογίζονται γιὰ
ὅλα. Σ' ἡμᾶς και τὰ βιβλία εἶναι
σπάνια κι' οἱ ὁμιλίαι σπανιότερες.
Γι' αὐτὸ σκέφθηκα πὺς ἡ ἐκδοσὴ
σ' ἔνα μικρὸ βιβλιαράκι, γραμμένο
γιὰ τοὺς πολλοὺς, τῶν γλωσσικῶν
ὁμιλιῶν, θὰ ἦταν χρήσιμη γιὰ τὰ
μεγαλῶτα παιδιά, πάντοτε πὺς
χρήσιμη ἀπὸ τὰ ἀτυπομικὰ μυθι-
στορήματα και τις ἄλλες ἀνοήσεις
ιστορίας, ποὺ διαδίδουν τόσο πολὺ
τώρα τελευταία.

Θὰ σοὺ σταίλω τὴν εἰσαγωγὴν
τὸ βιβλιαράκι αὐτό, γιὰ νὰ τὴ σημο-
σιούσης, ἀν συμφωνεῖς, καθὼς εἶμαι
βέβαιος, με τις ἰδέες μου αὐτές.
Τὸ βιβλιαράκι ὁμῶς, σὲ 160 σελίδια,
ἀπὸ 64 τοῦλάχιστο σελίδες με κόκ-
κινο ἐξώφυλλο, δὲν θὰ μπόρῃ νὰ
τυπωθῇ—με τὰ σημερινὰ ὑπερόγκη
τυπογραφικὰ ἐξόδα!—παρὰ μόνο
ἀν 500 τοῦλάχιστο ἀπὸ τοὺς ἀνα-
γνωστές σου ὑπογράφουν σὲ μιὰ
ἀγγεῖλια ποὺ θὰ σοὺ σταίλω—χωρὶς
προπληρωμὴ—πὺς ἐπιθυμῶνε νὰ
το ἀποχτήσουν ἅμα κατορθωθῇ ἡ
ἐκδόσὴ του. Ἡ τιμὴ του θὰ εἶναι
καμια 10 χρὰς δραχμῆς, ὑποθέτω.

Με φίλ. χαίρεισμός,
Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
Καθηγητὴς τοῦ Π. νεπιστημίου

Ὀδυσσεὺς με τὸν πατέρα του θυ-
μῆς τὴ συγκινητικὴ ἐκείνη ἀνα-
γνώριση τοῦ παλίου Ὀδυσσεὺς με
τὴν Δαέρτη θὰ πῶ στὴν Παντα-
χοῦ Παράν, ὅτι πολὺ σοὺ ἄρεσε
τὸ κομμάτι τῆς στῆ 10ῃ φύλλο.
Ἄ, ὅχι, ἄμα μιὰ ἐπιστολὴ εἶναι
ἀσχημὴ, δὲν τὴν περνῶ στίς Ὠρα-
τες Ἐπιστολές. Μόνο τις ὦραις ἀνα-
φέρω ἐκεῖ, ὅταν δὲν ἔχω τόπο γιὰ
τὴν ἐκτενὴ ἀπάντησιν ποὺ θὰ τοὺς
ἔβριζε. Ὡστόσο πολλὰς ὦραις ἐπι-
στολὰς περνῶν, ἐλλείψει χώρου, και
στὸ «Ἡ Διάπλασις ἀπαίδευσιν», ὅταν
εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσω μιὰ σὺν-
τομή, ἐπείγεται ἀπάντησιν.

Ἡ Διεθνὴς «Γνωσις τῆς Νέας
Ἀγωγῆς» (Ligne Internationale
pour l' Education Nouvelle)
ἀναγγέλλει με μιὰ ὦρα ἐγκύκλιον,
ὅτι τὸ Γ' Διεθνὲς Συνέδριον θὰ γίνῃ
στὴ Χαϊδελβέργη, ἀπὸ τὸ «ἀδελτὸ
βραδύ 1 Ἀυγούστου, ἔως τὸν Παρα-
σκευὴ βραδύ 14 Ἀυγούστου 1925.
Θὰ γίνων ὁμιλίαι και συζητήσεις
περὶ τῆς Νέας Ἀγωγῆς, ποὺ ὁ κύριος
σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ πελευθερώσῃ
τὴν δημοκρατικὴν ἐνέργειαν τοῦ Παι-
διοῦ». Ὅποιος παιδαγωγὸς ἢ ἄλλος
ἐνδιαφερόμενος ῥὰ ἤθελε νὰ λάβῃ
μέρος, μπορεῖ νὰποταθῇ γιὰ περσι-
ότερες πληροφορίες ποδς τὴν Ma-
dame J. Hauser, 18, Avenue
de l'Observatoire, Paris (VIe).

Ἀπερνώντας, Δεῖτε, ἐγὼ βλέπω
δὲ τὴ ζωὴ σου εἶναι πολὺτιμη,
ἀφοῦ ἔχεις τέτοια οὐλήνυτο και
προσποθεῖς νὰ τὰ μεταδίδης και
στοὺς γύρω σου. Σὲ συχαίρω γιὰ
τὴν πατριωτικὴν παράστασιν ποὺ δι-
οργάνωσες κι' εὐχαρίστω θὰ ἔδω-
κα αὐτὴν τὴ φωτογραφία. Δὲν ἀμφι-
βέλλω ὅτι θὰ εἶχες πολλὴ ἐπιτυχία
μὲ τὸ φερτεῖς σου ὡς «Αἴσις».

Σ' εὐχαριστῶ, Πολιὲ Ἀστὴρ,
ποὺ εἶχες τὴν κλωσὴν νὰ μοῦ
σταίλῃς νὰ ἴδῃ πὺς εἶναι αὐτὸ τὸ
ἀμερικάνικο «Κρόις-Γουόρτς».
Ἄλλὰ τί νὰ σοὺ πῶ! δὲ μ' ἐνθου-
σιασ καθόλου. Ἀνόητη Ἀσκησι,
ἀκανόνιστη, ἀσύμμετρη, ἀκαλαί-
δηγητη, ἐυκολότατη γιὰ τὸ συνθεῖν
καὶ δυσκολότατη γιὰ τὸ λύειν (ἐταν
τοῦλάχιστο οἱ λέξεις δὲν ὀρίζονταν
καθαρά, γιὰτὶ εἶσι πάλι, ὡς τις
ἔβριζε ἡ ῥήσις εἶναι αὐτοῦ και
πάλι αὐθάνει ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου,
τὸν περιοδικὸν, τὸν ἐντύπων ὄμιον.
Δὲν βλέπετε; Βιβλίο ποὺ εἶχε ἄλ-
λοτε 8 δραχμῆς, σήμερα ἔχει 25.
Καί, και...
Τὸ «Σπὶν τοῦ Παρά» ἐπιγράφεται
τὸ πρῶτον μουσικὸν κομμάτι ποὺ
ἔδωκε ὁ φίλος μας Βάσσος Κυ-
νάς. Εἶναι «μουσικὴ ἐντύπωση» γιὰ
βιολί και πιανο, και πρωτοπαίχτηκε
με μεγάλη ἐπιτυχίαν στὴ Δαρισα
ἀπὸ τὴ μεγάλη ὀρχήστρην τῶν Γυ-
μνασιωπαίδων. Ἀληθινὸ ὁμορφο
κομμάτι ποὺ ὅς τὸ συσταίτω. Τι-
μάται δρ. 7.50, ἀλλὰ γιὰ τὰ Δια-
πλάσις ποῦλα μόνο 6. Ὅποιος θέ-
λει α, τὸ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ συνθετή,
κ. Βάσσον Κυρινά, ὁδὸς Ἀδριανῶ
45, Ἀθήνας.

Ποῦ γρήγορα μάλιστα, Γλυκεῖα
Παριδία. Ἰσως και τοῦ χρόνου,
σὶόν τόμο δηλαδὴ τοῦ 1926, θάνα-
ν δημοσιεύσων αὐτὸ τὸ «Μικρὸν Δόρυ»
ποὺ τόσο σοὺ ἄρεσε ἀπὸ τὴν ἀνα-
λύσιν τοῦ κ. Φαῖδωνος. Ἀληθὲς λές,
ἡ συνάντησιν τοῦ Ἀπογόνου τοῦ

Τὴν Μαιρίαν Π. Παπαγιάν-
νοπούλου (ποὺ μοῦ ἐνέγραψε ἔνα
ἄριστον κοριτσάκι τοῦ Νοσοκο-
μίου γιὰ μόνον του παρηγοριάν),
τὴν Ἐλλήν Τζιζιτῆ, τὸ Κρινό-
λευκὸ Ἀγῶρι, τὸ Ἐύλον Ἀπε-
λῆστον και τὸν Παντογνώστην,
ἐπὶχαριστῶ θερμότατα γιὰ τὰ ἐπ-
σπασμάτα των.

Ἐγκρίνονται: 27. «Ἡ Πα-
ρηγορήσων, 2ῃ τῆς Κόρινθος.—
28 και 29. «Δὲν τὸν Ἥλιον και
«Ἀνοῖξ ἀτικο Προινὸς» τῆς Δαστῆς
Μαργαρίτας.—30. «Ἡ Βρυσηὺς
κι' ὁ ἀγρίχοιρος» τῆς Ἡλιοστὰ-
λαχτης.—31. «Ἀγρύπνια» τοῦ Χιο-
νιού.—32. «Τὸ βέλο» τοῦ Ἀφρο-
νίου Γουρουνοπούλου.—33. «Τὰ
δύο Βάδια» τοῦ Ἡλιοστρέτου.—

34. «Τὸ Λευκὸ πανί» τῆς Μαργα-
ριταρένας.—35. «Ἀπὸ τὰ Φαι-
δοῦ» τοῦ Βόλγα.—36. «Ὁ ὄσηρη-
μένος» τοῦ Ταμερλάνου.—37. «Ἀ-
γιν» τοῦ Φουτουριστοῦ.
Σημ.—Ὅσοι ἐστειλὺν ἔνα μόνο
κομμάτι μποροῦν νὰ σταίλῃν και
δευτέρον. Ὅσοι ἐστειλὺν δύο και
τρεῖς ἀπερρίφθησιν γιὰ τοὺς ἐνεκρίθη
μόνο τὸ ἐν., μποροῦν νὰ σταίλῃν
ἄλλο ἔνα ἢ ἄλλα δύο.

Ἡ Κόρινθα δηλῶνε δὲ δέχεται
νὰ κίνω στὰ κομμάτια τῆς ποὺ τὴ
ἐγκρίνω, ὅποια διόρθωσιν θέλω. Τὶ
περίεργον! πρῶτὴν μοῦ κάνει μιὰ τέ-
τοια δηλώσιν ἐκείνη ἰσα-ἰσα ποὺ
ὅτε στο πορηγοῦμενο κομμάτι τῆς
ἔκαμα τὴν περιμικρὴν ἀλλαγὴν,
ὅτε στο σημερινὸ τῆς βίβλου τι-
ποτα νὰ διορθώσω.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΚΑ' Δελτίον Εἰσφορῶν	
Ἀπὸ τὸ Κ' Δελτίον (28 φυλ. 160).....	Δρ. 8,237.15
Πολυξένη Π. Μανιατικὴν >	18.50
Μίμης Ροδάνος > κι' ἡ ἀδελφὴ του.....	25.—
Ἀλέκος Α. Θεοδοσιδης >	16.80
κι' ὁ ἀδελφός του	
Χαραλ. Α. Θεοδοσιδης >	16.50
Ἐλένη Γ. Ἀποστολίδου >	15.—
«Τάνια».....	25.—
Δαυὶδ Σαρφατῆς.....	13.—
Μαρία Γ. Γιαννακοπούλου >	10.—
Δεσποινὴ Β. Κ.....	35.—
Μέχρι τῆς 28 Μαρτίου δρ. 8 411.95	

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ὅδαν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀνα-
γνώρισις, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 5.—Τὰ ἐγκρινόμενα
ἢ ἀναγνωσμένα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νοεμβρίου 1925. Ὅσα συνοδεύονται
ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀόριστα και δὲσ ἀπὸ
Κ, εἰς κορίτσια.

Πεῖς Ψευδώνυμα: Μῆλον τῆς
Ἐριδος, ἄ. (ΓΣ). Ἀθάνατο Ἐλ-
ληνοπούλου, ἄ. (ΜΒ). Ἀραγνασι-
νος, ἄ. (ΝΖ). Βοσπορίος, κ. (ΕΔ) Χα-
ροσίμης, κ. (ΠΜ). Γλυκὸς Πόνος,
κ. (ΙΙ). Ὑδροποῦλα, κ. (ΦΝΚ).
Ὀρητικὸς Ἐδρώτας, ἄ. (ΑΠ).
Βραχνόκοιτα, κ. (ΕΜ). Μυστηριώ-
δης Προσωποδιδόρος, ἄ. (ΙΙ). Μα-
ρίνα, κ. (ΙΙ). Ἀμαδὸν τῆς Θαλάσ-
σης, κ. (24). Ναυτὴν τῆς Χαλκι-
δος, ἄ. (ΕΜ). Ἰνδαλμα, ἄ. (ΠΔ).
Πάμης, κ. (ΑΜ). Ἐλληνοπούς, ἄ.
(Χ+Ψ). Κερωνός, ἄ. (Πέριε: φυ-
λ. 1797). Ἀνατὸλ Φράνς, ἄ. (ΙΙ).
Ζιζάνιον, ἄ. (ΠΤ). Ἀόρατος, ἄ.
(ΙΙ). Ροδωδάκτυλη Ἀγνή, κ. (Π).
Ἀναβλήσων Δέων, ἄ. (ΚΜ). Κέ-
λερμαν, ἄ. (ΙΙ). Μαργαμένο Γαυφά-
λο, ἄ. (ΙΙ). Ἡρώς τῆς Γραβιάς,
ἄ. (ΙΙ). Γίγας, ἄ. (ΙΙ). Τονοπορ-
χης, κ. Σουσουράδα, κ. Νεκροπού-
λου, ἄ. (ΜΚ). Κωδωνοκρούσας,
ἄ. (ΔΣ). Λαγισνούλα, κ. (ΑΒ).
Πληρωμένος Βοσκός, ἄ. (ΠΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Ἀστρο τῆς Ἀγάπης, ἄ. Κισσός, ἄ.

Ἡ Διάπλασις ἀπαίδευσιν
τοὺς φίλους τῆς: Διαβατάρικο
Πουλί (ἡ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ»
γιὰ τὴν ἑσπερινὰν ἐκδόσιν σὶόν τόμο
τοῦ 1915, στὸ 20ῃ φύλλο, 18
Ἀπριλίου, σελ. 159 μπορεῖς ἀν
θέλῃ, νὰ τὸ ἀγοράσῃς.) Τζέννυ
(σοὺ ἐστειλὰ 10 τετράδια) ὦραϊό-

τατο τὸ γράμμα σου, με συγκίνησε
με τὴν ἀγάπην ποὺ φανερώνας! ναι,
γράφε μου με καὶ ἐμπιστοσύνη
δὲν χρειάζονται οὔτε ὅροι οὔτε
ἄλλες ἀποδείξεις γιὰ νὰ πιστέψῃ
ἔνα πρᾶγμα τοῦ εἶναι τόσο φυσικὸ!
Τελευταῖον Ἀβενσερόγρον (ὅθ
ἔλας τὸ ψευδώνυμό σου) σ' εὐχα-
ριστῶ πολὺ γιὰ δύο γράμματα κι'
ἐπέλῃ τις ἰδέαι καλὰς ἐντυπώσεαι
νὰ ἔχης πάντα! Ἀττικὸν Ὀυρανόν
(καὶ τὸ δικὸ σου πρῶτον γράμμα
μοῦ ἄρεσε ποῦ ὄ γιὰ τὴν ἀγάπην
σου δὲν ἀμφιέβλλω, ἀφοῦ εἶναι «οἰ-
κογενειακὴ»). Δροσούλαν (δὲν ἔ-
χουν «ἡ μόνη»! πόσα ἄλλα κορί-
τσα με ἔγνωσαν ἀκόμη! ἀλλὰ τώρα
ποὺ με γνωρίζεις κι' ἐγείνης ἐσὺ τόσο
χαρούμενη, προσπαθῶνε νὰ κἀμῃς
κι' ἄλλες νὰ ἀισθανοῦν τὴ χαρὰ
σου) Μυροδόλον Χίον (χαίρω
ποῦ ὄ και τώρα ποὺ ἔκαμες τὴν
ἀρχή, γράφεις μου) Ράϊναν (δο-
θετὸν δὲι μόνο γιὰτὶ δὲν ἤξερες μὲ-
θημα, ὁ καθηγητὴς τῆς: εἶπε νὰ μὴν
καταγίνεται μᾶλλον, οὔτε με τὴ
«Διάπλασις» σ' εὐχαριστῶ ποὺ δια-
μυρτυρήθηκες, ἀλλὰ ἀν θέλεις νὰ
μὴν ἀκούε τέτοια λόγια γιὰ μένα,
νὰ κάνεις πρῶτα τὰ μαθημὰτά
σου! τότε ποῖος ἔθες νὰ πῇ;) Κῶ-
μα τοῦ Αἰγαίου (καὶ βέβαια ποὺ
δὲν πρέπει νὰ σοὺ κακοφανῇ, ἀλλὰ
νὰ προσπαθῶσιν νὰ κἀμῃς καλὴ-
τερο» γιὰ τὸ φυλλάδιον ποὺ λές, δὲν
θυμῶμαι) Σόλων τὸν Νεώτερον
(ναί, ἀλλὰ ποῖος ἴσται; δὲν ἔγω
ἐγκρίνω τέτοιο ψευδώνυμο) Ἀνθι-
σμένην Δεμονίαν (δὲι πάλι προ-
σθήκη ἡ ἀφαίρεσιν κάνει, ἀλλὰ μόνο
στὰ σύγγρανα τὰ φωνήεντα μετα-
νοῦν κατὰ δούλησιν γι' αὐτὸ οἱ Με-
ταμορφώσεαι αὐτὲς λέγονται «διὰ
φωνηεντολογίαν» κ' ὅποιος ὁ Βλάδ
με δὲ διδοῦναι φωνηεντολογία γί-
νεται Ἐξυπνός, ἔτσι και ἡ Σμα-
ροῖς θὰ γίνῃ Φάλασσα) Χρυσὴν
Καρδίαν (δὲι, αὐτὸ εἶναι ἔσχατον
νὰ μοῦ γράφης πάντα, κι' ὅταν
ἐσπαθῶνῃς, μοῦ γράφεις και τότε)
Φαληρικὴν Ἀθραν (πολὺ σωστὰ!
κι' ἀξίζει νὰκούσων ὅλο: αὐτὴ σου
τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ στὸ ἐρχό-
μενο) Σανθὸν Βολιστήν (δὲι,
μεγάλῃ δὲν δέχομαι) Ἐλ. Γ. Ρου-
σάκη (σὶόν ταχυδρόμο νὰ παρα-
πονεθῇς, γιὰτὶ ἀπὸ δὲ ἡ ἀποστολὴ
γίνεται τακτικὴ) Μικρὸν Ἐπι-
δαύριον (ναί, 8 τὸ χρόνο, ἀπὸ δὺο
κάθε τριμηνίῃ ἀλλὰ δὲν τοὺ ἀπορ-
ρίπτονται, και ἀν ἀπαρξῇ καιρός,
μπορεῖ κανεὶς, γι' ἀντικατάστασιν,
νὰ στείλῃ ἄλλα) Ὑπερασπιστὴν
τῆς Σπάρτης (δεκτὴ μετὰ χαρὰς·
ἀλλὰ νὰ ποὺ γράψῃ κι' ἡ ἰδία)
Πειρηκίσσαν τοῦ Ὀκεανού (εὐ-
χαριστῶ πολὺ ἐστειλὰ ἀλλὰ τὸ
ψευδώνυμον Κέμεν τὸ ἔχει ἄλ-
λη) Ἐλλήν Ἀγαλίδου (ὥραϊα ἐξα-
κλόβησις και κατὰ καλὸν θὰ κἀμῃς)
Σφιγγα (αὐτὸ σ' ἐνέκριναν ἰμπρός!)
Φωτὴν (ἔχει καλῶς) Ἡλιοστ-
λαχτῆν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Κο-
ναυτὴν (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ
λόγια) Νοσταλγοῦν Πολιτικὸν (ἐ-
στειλὰ χαίρω πάρα πολὺ χαίρει-
στές σ' ἡ μαμά, τὴν παλιὰ μου
φίλη) Δοξασμένην Φουστανέλλαν
(τὶ πράγμα ἔνα θάλλῃζαν, ἀν ἔδωξαι
ἀπλῶς «ἰσχυρὸν» διήρχαν ὁμως
και στιχυρικὰ λάθη, ἄς εἶναι,
ἀλλὰ φορὰ θὶ τὰ προσέβρις περισ-
σότερο) Ραμί (χαίρω ποὺ ἐγείνης

καλά!) Ρενέ (κοινή ή πλάνη, αλλά μεγάλη! δὲν ἐξομοιώνεται κανεὶς ἐν τῷ ἐβλάχο τὸν ἀγρόματτα· δὲν λέγεται μὴτὶς ἡ μὴτὶς δὲς σὺν αὐτὸν· ἡ Γραμματικὴ πρέπει νὰ εἶναι μία· νομίζω δὲ ὁ Οὐγγὺς ἡ ὁ Ρωγὴ δὲν διαφέρουν ἀπὸ ἕνα Γάλλο χωριάν, ἐπειδὴ μιλοῦν μὲ τὴν ἴδια Γραμματικὴ; ζὲν τὸ πιστεύω! ἡ διαφορὰ τῆς γραμματισμένου ἔγκαιτα ἄλλου· ποτὲ στοὺς γραμματισμένους τύπους! Ντολογὲς (γὶ' αὐτὸ μὴν ἀμφιδόλῃς· τὰ τὸ δι-βίω μετὰ τὴν σερὰ του καὶ θὰ σοὺ πῶ) Διαφορετὴ Ὀλυμπιονίκην (τὸ ἔλαβα, ἡσυχασε!) Μποέμ (ἐγκάρδια συλλυπητήρια! ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀνέγκη νὰ γράφῃς καὶ στὸν ἴδιο· ἐγὼ τοὺ τὰ διαβίζω) Χαρούμενη (μετὰ χιρὰς, περιμένω) Ναυαγὸν τῆς Κυθρίας (τὸ ἐνν, νομίζω, σοὺ ἐνε-ρὶν ὁπωσδήποτε περιμένω, γιατί δὲν μίλησα ἀκόμα γιὰ ὅλα ὅσα ἔλαβα· τ' ἀποτελείματα θὰ δημοσιευθῶν γρήγορα) Ραβύρον (ἐλφύθησαν ἐγκαίρως) Μάρβελ καὶ Σαν (ἔσται-λα φύλλο καὶ 30 τετραδία· γιατί σὺς!) Ἀνδρέαν Βατίσταν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔσται!) Μαῦρο Ρόδο, Φουτονατόν, Ἀραχνισμέον, Δαμπρόν Ἡλίον κ.λ. κτλ.
Ἐξερευνητὴν τοῦ Μεξικοῦ, Βεατρίκη, Ἀετὸν τῆς Σελαιδῶς, Ἀλίκη Τίμ, Ἀξιώτου (ἔσται-λα).
Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Μαρτίου. θάπαντῃσιν στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 22005 Διαγωνισμοῦ
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Μαΐου.

252. Δεξιόγρφος

Μ' ἀντωνυμία ἐνώνεις
Ἀκίνητο νερὸ
Κι' ἀμεσως φανερόνεις
Τοῦ σώματος ὄγρο.
Ἄννα Στ. Βεϊνόγλου

253. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγρφος

Νεκροκεφαλὴ μὲ λά
Μπορεῖς τάχα νὰ μᾶς κάνης;
Μέσ' στὸ στόμα—τί καλά!—
Καὶ τι γλυκὸ μᾶς βάνεις.
Ζεζάνων τῶν Πατρῶν

254. Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπ' τοῦ Ἄδου τοὺς Κριτὰς
Ἐνα θάνατογραμματισ,ς
Τοῦ Χριστοῦ ἀπ' τοὺς Ἀθηναίους
Ἐνα γιὰ νὰ σχηματίσης.
Μαρίτσα Στ. Βεϊνόγλου

255. Αἵνιγμα

Β. ρυπενθεὶ κλεισμένη
Καὶ κάποτε δερμένη
Στὸ σπῆτι ὅλη τὴν ὥρα
Κοι νοναχά οἱαν βρέξῃ,
Ἐξω στοὺς δρόμους πορεύει
Καὶ τρώει ὅλη τὴ μπόρα!
Πανεμένη Ψυχὴ

256-258. Δογοπαίγνια

Σ' αὐτὰ νάποκριθῇς,
Ἄν θέλῃς νὰ μὲ ἰδῇς
Τρεῖς πόλεις νάνα ἴσως:
1.—Τὴν πρώτη νὰ τὴν πῶ;
2.—Τὴν ἄλλη νὰ τὴν βρῶ;
3.—Τὴν τρίτη νὰ τὴν σπείρω;
Φίλιππος Λεβάντης

259. Ἑλλισοσύμφωνον μετὰ Φωνηεντολίπου.

τυ-η-περδ,-εο-πλμν-οιε
Βασίλειος Παπακωνσταντινοῦλος

260. Γωνία

+ * * * * = Ἐντομον.
+ * * * * = Μοῦσα.
+ * * * * = Σταφυλοφόρον.
+ * * * * = Δύναμις.
+ * * * * = Χρονικὴ Διαιρέση.
Οἱ σταυροὶ κατέτως ἑλληνικὴ
μεγαλόνησος.

*Ελληνικὸν Ἰδεώδες

261. Ἐπιγραφή

Ο Ο Ω Η Ο Ο Ο
Σ Φ Σ Τ Ν Δ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Γαλαξίας

262. Διπλὴ Ἀκροστίχis

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι λέ-
ξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰ-
γαίου, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα
πρωτοῦσαν ἀμερικανικῆς μεγα-
λονήσου:

1. Πόλις τῆς Πελοποννήσου 2,
Κράτος τῆς Ἀφρικῆς 3, Πόλις
τῆς Θράκης 4, Ζῶον φορτηγόν 5.
Ἀρχαία ποιήτρια.

Φαίδων Α. Ἀλεξανδριδῆς

263. Γρίφος

η		ος
η	P	ος
η	η	ος
η	η	ος

Δίκμος Ἀρταγιάς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

264. Logogriphe

Mon premier la Sainte Mère;
L'autre c'est le temps qui fuit;
Mon tout est un sacré Mystère
Qui deux personnes aimées
[unit.

Βωμός

265. Devinette

Le diadème qu'a le coq sur
la tête, est aussi une grande
île de la Grèce.

Ἑλλάδα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 2.

1. Γάδεια (Γάδ, Εἰρα.)—19.
Χίος· Ἰος· Ἰον.—20. Λέρδος· Λέρρος.
—21. Ἡλέκτρα (ὠ· ἔκτρα)· ἄλε-
κτρο.

22. ΚΙΚΕΡΩΝ 23—27. Διὰ τοῦ
ΕΣΤΙΑ ἌΝ· Ἄνδρος
ΙΟΝ Ἄνάφη, κρᾶνος,
Σ Ἰανός, Τιτάν—
28 Αἴων, Νοῦ,

Τόνος, Σίτος, Παρά = ΙΩΝΙΑ
(Ἰάσων, Ὠν, Νότος, Ἰστός,
Ἀρπα.)—29. Ἄλλοις ὁ Μανω-
λίδς κ' ἔβαλε τὰ ρούχι ἄλλοιώς.
—30. Πάντες ἐξ ἀλλήλων ἐσμέν σο-
φοί. (Π' ἄντες, ἐξ ἄλλοι, λον ἐς
μὲν, σὼ φι.)—31 Renard-ca-
nard.—32. Milan.

Τὸ πρῶτον καθῆκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀναγνώσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—418)

Νιόβωλο Τριαντάφυλλο, καλὴ χώνεψη
στὴ χυλόπῃ· α.—ΜΗΒΙΑ, ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΕ'—419)

ΚΑΙΜΩΝ, εὐχαριστῶ. Ἄν καὶ στὸ ἐξω-
τερικὸ, θυμώθηκες τὴν παλιά μας
φιλία καὶ διέψευσες τὴν ἐπαλμένη
ἀνακάλυψιν τοῦ Νιόβωλο Τριαντάφυ-
λου. Περιμένω καινούργια Δισιν.

ΦΑΥΣΤΑ

(ΚΕ'—420)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, τὸ ὑπέ-
ροχον ψευδώνυμον ΓΑΥΚΟ ΧΑ-
ΜΟΓΕΛΟ κατέρχεται ἐφέτος στὸ ΔΗΜΟ-
ΨΗΦΙΣΜΑ στρεφόμενον στὰ εὐγενικά
σας αἰσθήματα. Κάμετε νὰ ἀναδειχθῇ
ψηφίζοντας αὐτό.

(ΚΕ'—421)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΤΙΤΑΝ,
δλόθερμα σὲ ὑποστηρίζουμε.

(ΚΕ'—422)

Μικρόκοσμος, σοὺ κηρύττομεν πόλε-
μον. «Κεραυνέ», ὑπερασπίσου τον.
Μποέμ, Σοπὲν

(ΚΕ'—423)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Διαπλάσπουλα ψηφίζοντας, τὰ τρία
αὐτὰ ψευδώνυμα δείχνετε ψυχὴ εὐγε-
νική.

(ΚΕ'—425)

Μαίοντας στὸ Διαπλάσπουλο χαιρε-
τῶ ἅπαντας. Ἐρμῇ, στέλλω.

ΒΑΛΤΑΣΣΑΡ

(ΚΕ'—426)

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως, χαιρετῶ ἅπαντας.
Μισὴ Ἐπαρχιώτισσα

(ΚΕ'—427)

ΠΑΙΔΙΑ, μὴ λησμονεῖτε τὸν Διαγωνι-
σμόν τοῦ «ΦΟΙΝΙΚΟΣ» (ΚΕ'—312).

(ΚΕ'—428)

Πρωτομπαίνοντας στὸ ἀνθηρὸ σαλ-
νάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ἅπαν-
τας. Ἀνταλλάσσω κάρτες, τετραδία, γρά-
μματα. Ἀπάντησις ἐξηραλισμένη. Δίσις·
Ὀρμητικὸν Εὐρώταν, π. γ. Ἐλασ-
σῶνα.

(ΚΕ'—429)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Γιούλη
Ἀνθῆ, Πανταχοῦ Παφόν, Νεκρο-
λουλοῦδο, Ἰνγκεπουγ, Μαγνησιώτισσα,
Τριανταφυλλένια, Ἡλιογέννητη, Ἰδα-
νισμὲ, Γλυκὸ Χαμόγελο καὶ ὅλα τὰ Δια-
πλάσπουλα, Ἀπλάσοπούλες, μεγάλη
ἡ χαρὰ μου ἐὰν λάβω ἕνα τετρα-
διάκι σας.
Ὀρμητικὸν Εὐρώτας

(ΚΕ'—431)

Ὀρμητικὸς Εὐρώτας δλόθερμα τοὺς
ψήφους τοῦ χαιρεῖς σ' εἰς: Τριαντα-
φυλλένια, Ἡλιογέννητη, Ἰδανισμὲ, Γλυ-
κὸ Χαμόγελο.

(ΚΕ'—431)

Κρινόλευκο Ἀγρόν, σὲ ἔρω. Μὴν σκο-
τίτῃς δὲ σὺ νὰ μὲ βῇς; εἰμαι ὁ
Ὀρμητικὸς Εὐρώτας

(ΚΕ'—432)

Ποιὶ τῆς Κατιγίδος, Ἰδανισμὲ, Γιού-
λη Ἀνθῆ, πῶς μ' ἄρεσαν τὰ Μ.
Μυστικά σας!

(ΚΕ'—433)

ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΚΕ'—434)

Οἱ ποιοὶ ψηφίζουν τὰ ψευδώνυμα:
ΙΔΑΝΙΣΜΟΣ
ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ
ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

δείχνουν καλλιτεχνικὸ αἰσθημα καὶ
γούστο.

(ΚΕ'—435)

Πρόνοντας κ' ἐγὼ κἀντίμα στὸ σα-
λόνι σας μέσῃ. χαιρετῶ ὅλους σας.
Ἰδανισμὲ τῆς Κυπριοπούλες καὶ τῆς
Κυπριόπουλα.

(ΚΕ'—436)

Ἐισερχόμενος στὸ σαλονάκι τῆς Δια-
πλάσεως, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλας.
ΣΚΙΠΙΩΝ Ο ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ

(ΚΕ'—437)

Αγαπητὰ μας Διαπλάσπουλα, στὸ σα-
λονάκι σας μαίοντες, σὰς χαι-
ρετοῦμεν θερμὰ.
ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ, ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΚΕ'—437α)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΔΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΡΙΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Στὰ τρία αὐτὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ
δόσῃ τὸν ψῆφο του καὶ καλαίσθητο
Διαπλάσπουλο.

(ΚΕ'—438)

Ο Α'ΙΤΟΣ καὶ τὸ ΚΥΜΑ τοῦ Αἰγαιοῦ στέλ-
νουν ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ εἰς ὅλα
τὰ Διαπλάσπουλα· ἀλλήλογραφοῦν με-
σῶ Διαπλάσσω.

(ΚΕ'—439)

ΔΑΝΙΣΜΕ, ἔλαψες στὴν εἰδήσιν τῆς αὐ-
τοκτονίας μου; Ὅμως ζῶ ἀκόμα πε-
ριμένοντας νὰ τοῦ 38. Μὴ μὲ ἐξανά-
γις ΚΕΜΠΟΥΡΓ

(ΚΕ'—440)

Ἐκδικήσις: Μικρὸς Τυμπανιστὴς—
Ἐλευθ. Λαοῦρδας, Ἀτρουῖτο Εὐ-
ζωνάκι—Φιλ. Λαοῦρδας, Φίλιππος Λε-
βάντης—Μίμης Ποιωνῆς. (Ἐπεταὶ συ-
νείχεια).—Σανθὴ Νεράδα, Φαίδρα, Φλο-
γέρα τοῦ Βωκόου.

(ΚΕ'—441)

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣΤΕ ΔΙΑΤΟΝΙΜΟΝ
ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ
Θὰ λάβωμεν ὅπ' ὅσιν μας πο ὅτις
καὶ ποσότητα. Συμμετοχὴ 1 δραχμὸν ἑλ-
κτὰ. Παιδιὰ στέλλετε καὶ δὲν θὰ χάσετε. Βρα-
βεῖα 3 βιβλία χρυσοῦς. Δίσις: Δέσποι-
ναν Κουφοπούλου, Κηρύσιαν.

ΤΡΙΠΟΦΡΑΧΤΗΣ, ΣΟΥΣΟΥΡΑΛΑ

(ΚΕ'—442)

Ἀετιδεῖα, σὰ ἀποκαλύπτω, διότι ἐπρό-
δωσες τὰ ψευδώνυμα τοῦ συλλόγου
εἶσαι ὁ Θεοφίλου. Ἀραχνασμέος

(ΚΕ'—443)

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
(ΚΕ'—444)

Ἐνεκα δύο μόνον ἀπαντήσεων, ἀκυ-
ροῦμεν διαγωνισμόν μας. Στελλαν-
τας εὐχαριστοῦμεν.

Γαδῖνα, Μαχαίρας

(ΚΕ'—445)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΑΤΡΙΑ-ΚΟΣ ΑΣΤΗΡ»
Ἡ δούλη σύλλογος ἐν Πάτραις, σκοποῦ
ἔχον: διὰδοσιν ἀπλάσεως, διαγω-
νισμοῦ. Ζητοῦν ν' ἀντιπροσώπους καὶ
μέλη. Δίσις: Ρήγα Φεραίου 78, Πάτραις.

Πρόδρος: ΓΑΡΑΙΚΑΣ

Υποπεριόδος: ΒΟΥΓΙΑΣ

Ταμίας: ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

(ΚΕ'—446)

ΜΕΡΣΑ, εὐχαριστῶ, εἶσαι πολὺ καλὴ
νὰ δέχῃσαι ἀλλήλογραφίαν.

ΒΑΝ ΜΙΤΤΕΝ

(ΚΕ'—447)

Αγορὰ Σελήνη, χαί! χαί! χαί! Πραγμα-
τικῶς, ἂν καὶ πέροσαν οἱ ἀποκοπῆς
ἀποπειράθῃς νὰ μᾶς βγάλῃς τὴς μω-
σῆς, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσες. Σὲ συλ-
λυπούμεθα. — Μὰ ἀγάπη! Χαρίτων
Φίλιον, Κατάρων, Καραμυλία

(ΚΕ'—448)

Αἱ ἀνακαλύψεις τῆς Ἀγορᾶς Σελήνης
μᾶς ἔδωσαν ἀφορρὴ νὰ ἐνωθῇμε
ὅλες καὶ νὰ κάμωμε τὴν «ΔΑΡΙΣΙΑ ΚΑΙ
ΠΑΡΕΑ». — Χαρίτων, Ψυχούλη, Καραμυ-
λία, Φίλιον, Πανοῦργια, Δημητράκοπούλου

(ΚΕ'—449)

Μικρὸ Τυμπανιστὴ, Διομήδην Πετρο-
νῆ, εὐχαριστῶ ἔσται. — Μέρσα

(ΚΕ'—450)

Ατρουῖτο Εὐζωνάκι, ἔλαβα· γιατί χαι-
ρεῖς Δίσι; τὴν ἔμαθα ἔσται. — Μέρσα

(ΚΕ'—451)

Βασίλισσα στὰ Κύματα, ἔλαβα· ἔχω
ριστῶ γινώριστέ μου Δίσι.

Μέρσα

(ΚΕ'—452)

Παρατείνω τὸν διαγωνισμόν (ΚΕ'
153) ἐπὶ διμήνον. Δεῖλὰ Χανού
ἔγραψα.

(ΚΕ'—453)

ΓΙΟΥΛΙΑ ΑΝΘΗ, Σαπονοφόρους, ...
μυπουροπολῆτες, ... ταμπορολάτα καὶ τζιριτζι-
τζουλες. Δὲν εἴμαστε καλὰ.

Φουτουριστὴς

(ΚΕ'—454)

Ἀληστὴ, τετραδίακι ἔλαβα· εὐχαριστῶ
Ἀλλήλογραφίαν δέχομαι· περιμένω

ΚΥΚΛΑΜΙΑ

(ΚΕ'—455)

Ἀνεμοστὸρίλε, Ἐσπερος, Ἡλιογέννη-
τη, Ἰνγκεπουγ, Ἰδανισμὲ, Νημε-
λοῦργεν, Ραμὶ Ροῦπενες, Ρομαντικὴ
Σειράμις, Τριανταφυλλένια, Φίλιπ-
πος Λεβάντης, δεχόμενος ν' ἀνταλλάσσω
ἕνα τετραδιάκι; Δίσις: Νίκων Μάστο-
ραν, π. γ. Ἀθήνας, διὰ τὴν: ΚΥΚΛΑΜΙΑ